

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA W POZNANIU

ul. Zielona 8, 61-851 Poznań
tel. (0-61) 852-15-17, 852-77-50, fax (0-61) 851-86-44
e-mail: poznan@uokik.gov.pl

Poznań, dnia 30 grudnia 2008 r.

RPZ-410/1/08/DW(43)

DECYZJA RPZ 50/2008

1. Na podstawie art. 11 w zw. art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz.U. Nr 134, poz. 939), po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego wszczętego z urzędu,

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

uznaje się za praktykę ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz określony w art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, porozumienie zawarte na krajowym rynku hurtowej sprzedaży produktów chemii budowlanej pomiędzy KREISEL Technika Budowlana Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu a następującymi przedsiębiorcami:

1. JASAM Sp. z o.o. w Olsztynie,
2. CHEMIK J.D. Krieger Sp.j. w Poznaniu,
3. V-BUD Walkiewicz Sp. z o.o. w Wysogotowie,
4. ELGROM Sp. z o.o. w Olsztynie,
5. AGRO-BUD Sp. z o.o. w Ostrołęce,
6. Świętokrzyskie Centrum Farb i Lakierów Sp. z o.o. w Kielcach,
7. ZACISZE S.A. w Warszawie,
8. WEKTRA Marek Brzozowski Sp.j. w Płocku,
9. POL-BUD Zbigniew Gajda Mariusz Gajda Sp.j. w Zgierzu,
10. Mirosław Wislocki prowadzący działalność pod nazwą PW MIWA w Gliwicach,
11. Firma Handlowa BOZ S.A. w Rzeszowie,
12. STUCCO-HANDEL Andrzej Orlecki Kazimierz Gaborek Sp.j. w Nowym Sączu,
13. Rafał Czumaj prowadzący działalność pod nazwą KWARTET Firma Handlowo-Inwestycyjna w Kętrzynie,
14. AB Bechcicki Sp. z o.o. we Wrocławiu,
15. Tadeusz Pruszek prowadzący działalność pod nazwą ATEST-POL w Łomży,
16. Eugeniusz Gitalewicz prowadzący działalność pod nazwą JACK-BUD Firma Handlowo-Usługowa w Izbicy Kujawskiej,

17. AGROMA-BUD Sp. z o.o. w Szczecinie,
18. KAMIR PHU Sp. z o.o. w Białymstoku,
19. GLAZUR-ŁUCZAJ Sp.j. w Bielsku Podlaskim,
20. PHU HURTKOL Sp. z o.o. w Lublinie,
21. BUMA P.M.S. Wielowscy Sp.j. w Sieradzu,
22. Danuta Jankowska prowadząca działalność pod nazwą DAJANA Zakład Handlowo-Produkcyjny w Lubartowie,
23. BETOR Składy Budowlane Sp. z o.o. w Toruniu,
24. PHU CAMARO Artur Błoński Jan Niedojad Sp.j. w Katowicach,
25. PPU MODUS Sp. z o.o. w Pruszczu Gdańskim

polegające na ustalaniu w umowach handlowych minimalnych cen odsprzedaży hurtowej produktów chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL Technika Budowlana Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu i **stwierdza się jej zaniechanie.**

2. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy w związku z § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134 poz. 939), nakłada się za naruszenie zakazu określonego w art. 6 ust. 1 pkt 1. ww. ustawy, w zakresie opisanym w punkcie I sentencji, kary pieniężne na wskazanych przedsiębiorców w następującej wysokości:
 1. KREISEL Technika Budowlana Sp. z o.o. w Poznaniu karę pieniężną w wysokości **248 613,73 zł** (dwieście czterdzieści osiem tysięcy sześćset trzynaście złotych 73/100),
 2. JASAM Sp. z o.o. w Olsztynie karę pieniężną w wysokości **5 158, 27 zł** (pięć tysięcy sto pięćdziesiąt osiem złotych 27/100),
 3. CHEMIK J.D. Krieger Sp.j. w Poznaniu karę pieniężną w wysokości **14 222,22 zł** (czternaście tysięcy dwieście dwadzieścia dwa złote 22/100),
 4. V-BUD Walkiewicz Sp. z o.o. w Wysogotowie karę pieniężną w wysokości **3 805,53 zł** (trzy tysiące osiemset pięć złotych 53/100),
 5. ELGROM Sp. z o.o. w Olsztynie karę pieniężną w wysokości **3 138,32 zł** (trzy tysiące sto trzydzieści osiem złotych 32/100),
 6. AGRO-BUD Sp. z o.o. w Ostrołęce karę pieniężną w wysokości **1 000 zł** (jeden tysiąc złotych),
 7. Świętokrzyskie Centrum Farb i Lakierów Sp. z o.o. w Kielcach karę pieniężną w wysokości **1 000 zł** (jeden tysiąc złotych),
 8. ZACISZE S.A. w Warszawie karę pieniężną w wysokości **7 616,66** (siedem tysięcy sześćset szesnaście złotych 66/100),
 9. WEKTRA Marek Brzozowski Sp.j. w Płocku karę pieniężną w wysokości **4 256,58 zł** (cztery tysiące dwieście pięćdziesiąt sześć złotych 58/100),

10. POL-BUD Zbigniew Gajda Mariusz Gajda Sp.j. w Zgierzu karę pieniężną w wysokości **1 000 zł** (jeden tysiąc złotych),
11. Mirosław Wislocki prowadzący działalność pod nazwą PW MIWA w Gliwicach karę pieniężną w wysokości **1 000 zł** (jeden tysiąc złotych),
12. Firma Handlowa BOZ S.A. w Rzeszowie karę pieniężną w wysokości **6 328,15 zł** (sześć tysięcy trzysta dwadzieścia osiem złotych 15/100),
13. STUCCO-HANDEL Andrzej Orlecki Kazimierz Gaborek Sp.j. w Nowym Sączu karę pieniężną w wysokości **1 000 zł** (jeden tysiąc złotych),
14. Rafał Czumaj prowadzący działalność pod nazwą KWARTET Firma Handlowo-Inwestycyjna w Kętrzynie karę pieniężną w wysokości **1 000 zł** (jeden tysiąc złotych),
15. AB Bechcicki Sp. z o.o. we Wrocławiu karę pieniężną w wysokości **6 771,44 zł** (sześć tysięcy siedemset siedemdziesiąt jeden złotych 44/100),
16. Tadeusz Pruszko prowadzący działalność pod nazwą ATEST-POL w Łomży karę pieniężną w wysokości **1 000 zł** (jeden tysiąc złotych),
17. Eugeniusz Gitalewicz prowadzący działalność pod nazwą JACK-BUD Firma Handlowo Usługowa w Izbicy Kujawskiej karę pieniężną w wysokości **1 000 zł** (jeden tysiąc złotych),
18. AGROMA-BUD Sp. z o.o. w Szczecinie karę pieniężną w wysokości **1 000 zł** (jeden tysiąc złotych),
19. KAMIR PHU Sp. z o.o. w Białymstoku karę pieniężną w wysokości **1 398,54 zł** (jeden tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt osiem złotych, pięćdziesiąt cztery złote),
20. GLAZUR-LUCZAJ Sp.j. w Bielsku Podlaskim karę pieniężną w wysokości **1 000 zł** (jeden tysiąc złotych),
21. PHU HURTKOL Sp. z o.o. w Lublinie karę pieniężną w wysokości **1 000 zł** (jeden tysiąc złotych),
22. BUMA P.M.S. Wielowscy Sp.j. w Sieradzu karę pieniężną w wysokości **1 000 zł** (jeden tysiąc złotych),
23. Danuta Jankowska prowadząca działalność pod nazwą DAJANA Zakład Handlowo-Produkcyjny w Lubartowie karę pieniężną w wysokości **1 000 zł** (jeden tysiąc złotych),
24. BETOR Składy Budowlane Sp. z o.o. w Toruniu karę pieniężną w wysokości **2 514,07 zł** (dwa tysiące pięćset czternaście złotych 7/100),
25. PHU CAMARO Artur Błoński Jan Niedojad Sp.j. w Katowicach karę pieniężną w wysokości **1 000 zł** (jeden tysiąc złotych),

26. PPU MODUS Sp. z o.o. w Pruszczu Gdańskim karę pieniężną w wysokości **1 000 zł** (jeden tysiąc złotych).

UZASADNIENIE

W dniu 8 stycznia 2008 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wszczął postępowanie wyjaśniające mające na celu zbadanie systemu dystrybucji chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL Technika Budowlana Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu (dalej „KREISEL”).

Zgodnie z wpisem do Krajowego Rejestru Sądowego Nr 0000109397, przedmiotem działalności Spółki jest m.in. produkcja ceramiki budowlanej, wyrobów gipsowych, zaprawy murarskiej i suchego betonu, innych wyrobów chemicznych oraz sprzedaż hurtowa materiałów budowlanych i wyrobów chemicznych. W odpowiedzi na wezwanie Prezesa Urzędu z dnia 9 stycznia 2008 r. Spółka opisała stosowany system dystrybucji oraz przesłała wzór stosowanej umowy handlowej oraz aneksów.

Spółka stosuje własny system dystrybucji oparty o sieć przedstawicieli handlowych. Obszar kraju został podzielony na 17 regionów handlowych, w których funkcjonują dyrektorzy regionalni oraz doradcy techniczno-handlowi i doradcy ds. marketów, którzy poszukują nowych kontrahentów oraz obsługują aktualnych odbiorców. Spółka przesłała wzór umowy handlowej, dodatkowej umowy handlowej, umowy generalnej o wzajemnej współpracy, porozumienia lojalnościowego oraz aneksu do umowy handlowej.

Wzór umowy handlowej oraz aneksu zawierał postanowienie, zgodnie z którym *„Dystrybutor zobowiązuje się do odsprzedaży hurtowej produktów KREISEL w cenach nie niższych od cen fabrycznych pomniejszonych maksymalnie o 28%. W przypadku wystąpienia potrzeby sprzedaży w niższych cenach Dystrybutor musi uzyskać pisemną akceptację KREISEL.”*

Postanowienie zawarte w umowach dystrybucyjnych, zgodnie z którym dystrybutor zobowiązany jest do odsprzedaży hurtowej produktów KREISEL w cenach nie niższych od cen fabrycznych pomniejszonych maksymalnie o 28% (sprzedaż po niższych cenach wymaga pisemnej akceptacji KREISEL) w ocenie Prezesa Urzędu uzasadniał podejrzenie naruszenia zakazu zawierania porozumień ograniczających konkurencję przewidzianego w art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zm.).

W związku z powyższym postanowiono zakończyć postępowanie wyjaśniające i wszcząć przeciwko KREISEL i 25 dystrybutorom, z którymi Spółka osiąga największe obroty, wybranym spośród ok. 900 dystrybutorów, z którymi zostały zawarte umowy według ww. wzorca, postępowanie antymonopolowe na podstawie art. 49 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Postępowanie antymonopolowe zostało wszczęte postanowieniem z dnia 9 lipca 2008 r. Równocześnie postanowiono zaliczyć w poczet dowodów w postępowaniu antymonopolowym całość materiałów ww. postępowania wyjaśniającego.

Stanowiska stron

1. KREISEL Technika Budowlana Sp. z o.o. w Poznaniu

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego Spółka pismem z dnia 28.07.2008 r. wyjaśniła, iż kwestionowany zapis dotyczący minimalnych cen odsprzedaży został wprowadzony w 2001 r. Za pomocą tego

postanowienia KREISEL „pragnął uniknąć sytuacji sprzedawania swoich produktów chemii budowlanej po cenie niższej od ich produkcji.” Poziom 28% został obliczony jako pułap opłacalności sprzedaży.

Spółka podkreśliła, że nigdy nie żądała od swoich kontrahentów jakichkolwiek informacji na temat stosowania przedmiotowego zapisu umowy i nigdy nie wyrażała lub odmawiała zgody na sprzedaż towarów po jakiegokolwiek cenie. Obecnie Spółka posiada ok. 1400 podpisanych umów z podmiotami gospodarczymi w całej Polsce i nie była w stanie sprawować takiej kontroli, co spowodowało, że „zapis umowy był martwy i nigdy faktycznie go nie stosowano.”

Aneksy do umów handlowych zaczęto zawierać pod koniec 2007 r. jednakże ze względu na dużą ilość podmiotów proces ten nadal trwa. Do dnia udzielenia odpowiedzi Spółka zadeklarowała, iż zmienione zostało 70% wszystkich zawartych umów. Jak podaje Spółka: „Były zasadniczo dwa powody zmiany umów poprzez wykreślenie przedmiotowego zapisu, z jednej strony nieużywanie w praktyce przedmiotowego zapisu (o czym była mowa wcześniej) oraz przeprowadzenie jeszcze pod koniec 2007 r. wewnętrznej kontroli przez Zarząd oraz Kancelarię Prawną obsługującą KREISEL Technika Budowlana sp. z o.o. W związku z zastrzeżeniami wynikającymi z wewnętrznej analizy umów, przeprowadzonej przez zespół prawników ustalono, że zapis taki może w świetle ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów budzić uzasadnione podejrzenia zgodności z w/w ustawą. Po wyjaśnieniach działu sprzedaży, który wskazał, że zapis taki nie jest w praktyce stosowany zaproponowano jego wykreślenie jako nieużytecznego.[...] Jednocześnie wskazuję, że zmiana zapisu przedmiotowej umowy, która stała się podstawą prowadzenia przedmiotowego postępowania została rozpoczęta jeszcze przed wszczęciem postępowania wyjaśniającego przez Prezesa UOKiK. Wskazuje to jednoznacznie, że działanie Spółki nie jest spowodowane wszczęciem postępowania administracyjnego organu, lecz wewnętrzną kontrolą oraz dbałością o ochronę konkurencji na rynku.”

(akta postępowania antymonopolowego k. 862-864).

Pismem z dnia 15.09.2008 r. pełnomocnik przedsiębiorcy wniósł o umorzenie postępowania antymonopolowego. Pełnomocnik przedsiębiorcy podkreślał, że kwestionowane przez Prezesa Urzędu postanowienie zawarte w umowach z dystrybutorami nie było nigdy stosowane przez żadnego kontrahenta KREISEL, który stosowania tego postanowienia nie wymagał. Z powyższego pełnomocnik wysuwa wniosek, że „postanowienie to de facto między stronami umowy nie obowiązywało.”

„Skoro **kwestionowane postanowienie umowne nie było objęte porozumieniem (ustaleniem) stron umowy** – bo nie było ani respektowane przez żadnego z kontrahentów, ani też egzekwowane przez KREISEL (...) to świadczy to o tym, iż kwestionowane przez organ postanowienie umowy było w istocie **zaleceniem**, nie wymagającym ani stosowania w praktyce, ani też nie zagrożonym jakąkolwiek sankcją (za brak jego stosowania).”

(akta postępowania antymonopolowego k. 873-876).

2. „JASAM” Sp. z o.o. w Olsztynie

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego, Spółka pismem z dnia 25.07.2008 r. złożyła wyjaśnienia w sprawie. Spółce nie jest znany powód wprowadzenia do umowy handlowej postanowienia o minimalnych cenach odsprzedaży. W czasie współpracy z KREISEL Spółka nigdy nie sprzedawała towarów poniżej cen zakupu, ponieważ byłoby to nieopłacalne. Kwestionowany przez Prezesa Urzędu zapis miał charakter jedynie „formalny”. Nie było przypadków przekazywania KREISEL informacji o cenach odsprzedaży, czy monitorowania skuteczności realizacji ww. postanowienia.

Spółka przesłała kopię umowy handlowej z 10.03.2000 r. zawierającą w § 5 ust. 6 kwestionowane postanowienie oraz aneks do umowy handlowej skreślający to postanowienie.

Według Spółki „aneks został podpisany jakiś czas po podpisaniu umowy” i nie dociekano motywów jego wprowadzenia ze względu na harmonijną współpracę z KREISEL.
(akta postępowania antymonopolowego k. 97-112).

3. CHEMIK J.D. Krieger Sp.j. w Poznaniu

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego Spółka w piśmie z dnia 23.07.2008 r. podała, że nie zna motywów wprowadzenia kwestionowanego postanowienia. Nigdy nie zwracano się do KREISEL o zgodę na sprzedaż w cenach niższych niż ceny fabryczne pomniejszone o 28%, aczkolwiek w praktyce Spółka sprzedawała towary z większym upustem niż 28%. Do wyjaśnień załączono umowę handlową z 12.06.2002 r. zawierającą w § 5 ust. 8 kwestionowane postanowienie.
(akta postępowania antymonopolowego k. 113-118).

4. V-BUD Walkiewicz Sp. z o.o. w Wysogotowie

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego Spółka pismem z dnia 28.07.2008 r. wyjaśniła, że nie jest jej znany motyw wprowadzenia postanowienia dotyczącego minimalnych cen odsprzedaży. Podpisanie umowy z KREISEL odbyło się na podstawie przedstawionego wzorca umowy handlowej, który nie podlegał negocjacji. Spółka powstała w maju 2002 r. i podpisanie umowy było dla niej podstawą wejścia na rynek: „Nigdy nie braliśmy pod uwagę cytowanego zapisu, który został przez naszą firmę potraktowany jako następny formalny zapis, który miał tylko za zadanie nadanie bardziej profesjonalnego charakteru umowie, a tym samym firmie KREISEL jako poważnemu producentowi materiałów budowlanych.”

Spółka nigdy nie zwracała się o akceptację cen sprzedaży, jak również KREISEL nigdy nie kontrolował przestrzegania cytowanego zapisu, był on zatem traktowany przez strony jako martwy. Spółka otrzymuje podstawowy rabat od firmy KREISEL w wysokości 35% (TAJEMNICA PRZEDSIĘBIORSTWA) i większość transakcji zawierana jest z rabatem większym niż 28% od cen fabrycznych KREISEL. Na dowód ww. faktu Spółka przedstawiła przykładowe zestawienie faktur za 2007 r. oraz wydruki za lata 2002-2005 dotyczące sprzedaży z rabatem większym niż 28%.

Aneks skreślający kwestionowane postanowienie nie zawiera daty, dlatego Spółka nie potrafi określić kiedy został on zawarty, ani jakie były przyczyny jego sporządzenia. Ze względu na fakt, iż ww. postanowienie uważano za martwe, także aneks uznano za nieistotny.

(akta postępowania antymonopolowego k. 119-134).

5. ELGROM Sp. z o.o. w Olsztynie

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego pismem z dnia 08.08.2008 r. Spółka wskazała, że wiąże ją z KREISEL jedynie umowa handlowa z 11.07.2003 r. zmieniona aneksem na przełomie stycznia i lutego 2008 r. Zapis umowy handlowej dotyczący minimalnych cen odsprzedaży został narzucony przez KREISEL, który przedstawił wzór umowy do akceptacji. W praktyce postanowienie to nie było przestrzegane, a Spółka w relacjach ze swoimi klientami nie stosowała się do sugerowanych cen minimalnych i nigdy nie występowała o zgodę na stosowanie niższych cen. Na dowód stosowania niższych cen niż ceny fabryczne obniżone o 28% Spółka przedstawiła liczne faktury z lat 2003-2007.

Z ostrożności procesowej Spółka podniosła, że ewentualna praktyka ograniczająca konkurencję została zaniechana na przełomie stycznia i lutego 2008 r., w tym okresie bowiem dyrektor regionu warmińsko-mazurskiego KREISELA przybył do siedziby Spółki i przedstawił jednostronnie podpisany aneks skreślający ww. zapis. Spółka podpisała aneks ponieważ nie był on w praktyce stosowany, jednakże nie była świadoma przyczyn jego sporządzenia. Obecnie Spółka sądzi, że został on zaproponowany przez KREISEL wszystkim dystrybutorom w związku z wszczęciem przez Prezesa Urzędu postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie.

Spółka wniosła o uznanie, że jej działanie nie stanowiło przejawu stosowania praktyki ograniczającej konkurencję, a w przypadku uznania tego działania za ww. praktykę – o stwierdzenie zaniechania jej stosowania i odstąpienie od wymierzenia Spółce kary lub wymierzenie jej jedynie w symbolicznej wysokości. Spółka powołała się także na wcześniejsze decyzje Prezesa Urzędu, w których nałożono karę pieniężną jedynie na inicjatora porozumienia (decyzja z 29.06.2007 r. w sprawie Roben oraz decyzja z 04.07.2008 r. w sprawie Xella).

(akta postępowania antymonopolowego k. 141-498).

6. AGRO-BUD Sp. z o.o. w Ostrołęce

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego Spółka pismem z dnia 29.08.2008 r. oświadczyła, że zarzut zawarcia porozumienia ograniczającego konkurencję jest bezzasadny. Zapis umowy handlowej dotyczący minimalnych cen odsprzedaży traktowany był jako jedynie „formalny”, a Spółce nie są znane motywy jego wprowadzenia. W praktyce prowadzenia działalności gospodarczej nie odsprzedaje się towarów po cenach niższych od cen jego zakupu, gdyż powodowałoby to straty po stronie Spółki. KREISEL nigdy nie występował z żądaniem udzielenia informacji o cenach odsprzedaży ich produktów. W załączeniu do pisma Spółka przesłała umowę handlową z 15.03.2002 r. zawierającą w § 5 ust. 8 kwestionowane postanowienie oraz aneks bez daty skreślający to postanowienie.

(akta postępowania antymonopolowego k. 499-500).

7. Świętokrzyskie Centrum Farb i Lakierów Sp. z o.o. w Kielcach

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego Spółka pismem z dnia 23.07.2008 r. wyjaśniła, że stosowała w praktyce ceny niższe niż ceny fabryczne pomniejszone o 28%, na dowód czego przedstawiła przykładowe faktury. Spółce nie są znane motywy wprowadzenia kwestionowanego postanowienia do umowy handlowej, było ono od początku traktowane jako „martwe”. Nigdy nie było przypadków zwracania się o zgodę KREISEL na obniżenie cen, wykonywanie postanowienia nie było egzekwowane, czy sprawdzane. W załączeniu Spółka przesłała umowę handlową z dnia 03.01.2002 r. zawierającą w § 5 ust. 8 kwestionowane postanowienie oraz aneks skreślający to postanowienie. Spółka nie jest w stanie wskazać daty, ani motywów zawarcia tego aneksu. Został on podpisany ponieważ nie niesie zagrożeń dla Spółki i wykreśla postanowienie, które nie było realizowane w praktyce.

(akta postępowania antymonopolowego k. 511-540).

8. ZACISZE S.A. w Warszawie

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego Spółka pismem z dnia 28.07.2008 r. wskazała, iż nie zwracała uwagi na kwestionowany zapis i nie zna motywów jego wprowadzenia przez KREISEL. Spółka wielokrotnie sprzedawała wyroby KREISEL po cenach niższych niż ceny fabryczne obniżone o 28% i nigdy nie zwracała się o akceptację tych cen. Zapis ten traktowany był jako jedynie

formalny. Do wyjaśnień załączono kopię umowy handlowej z dnia 05.06.2002 r. zawierającą w § 5 pkt 8 sporne postanowienie oraz aneks skreślający to postanowienie, którego daty podpisania Spółka nie potrafi określić.

(akta postępowania antymonopolowego k. 541-564).

9. WEKTRA Marek Brzozowski Sp.j. w Płocku

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego Spółka pismem z dnia 24.07.2008 r. wyjaśniła, iż nie zna przesłanek wprowadzenia kwestionowanego zapisu i traktowała go jako jedynie formalny. W praktyce gospodarczej nie ma uzasadnienia sprzedaż towarów poniżej cen ich zakupu. W przypadkach towarów np. z kończącym się terminem płatności Spółka dokonywała ich sprzedaży poniżej 30% od ceny fabrycznej. Zapis był od początku „martwy” i nie było przypadków monitorowania przez KREISEL wykonywania tego zapisu. W załączeniu Spółka przesłała aneksy do umowy handlowej dotyczące stosowanych rabatów oraz porozumienie lojalnościowe.

(akta postępowania antymonopolowego k. 565-582).

10. POL-BUD Zbigniew Gajda Mariusz Gajda Sp.j. w Zgierzu

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego Spółka pismem z dnia 22.07.2008 r. złożyła wyjaśnienia w sprawie. Stronie nie jest znany powód wprowadzenia kwestionowanego postanowienia, które uznawane było za jedynie „formalne” ponieważ nie występują sytuacje, gdy towar odsprzedawany jest poniżej kosztów jego zakupu. KREISEL nigdy nie monitorował skuteczności ww. postanowienia. W praktyce zdarzały się sytuacje sprzedaży po cenie niższej niż cena fabryczna obniżona o 28%, bez żadnych konsekwencji.

Spółka przesłała umowę handlową z 26.02.2002 r. zawierającą w § 5 ust. 8 kwestionowane postanowienie oraz aneks skreślający ten ustęp. Spółka nie jest w stanie wskazać kiedy zawarto ten aneks, ponieważ ze względu na harmonijną współpracę z KREISEL nie zwracano na to uwagi.

(akta postępowania antymonopolowego k. 583-595).

11. PW MIWA Mirosław Wiśłocki w Gliwicach

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego Przedsiębiorcy pismem z dnia 05.08.2008 r. wyjaśnił, iż umowa handlowa z KREISEL została podpisana w 2000 r. i miała charakter umowy adhezyjnej i nie podlegała negocjacji. Przedsiębiorcy nie są znane powody wprowadzenia kwestionowanego postanowienia, a polityka cenowa była realizowana samodzielnie. Nigdy nie występowano o zgodę na stosowanie niższych cen, pomimo iż zdarzały się takie sytuacje, na dowód czego przedłożono przykładowe faktury za rok 2007. Jednocześnie strona podała, iż ok. 59% towaru od KREISEL nie była przeznaczona do dalszej odsprzedaży i była wykorzystywana do wykonywania robót ogólnobudowlanych.

Kwestionowane postanowienie było „postanowieniem blankietowym” i nigdy nie było stosowane. KREISEL w całym okresie współpracy nigdy nie weryfikował polityki cenowej Przedsiębiorcy, nie zobowiązywał do składania sprawozdań, czy informacji o stosowanych cenach, rabatach czy promocjach. W załączeniu do pisma przesłano kopię umowy handlowej z 10.04.2000 r., która zawierała w § 5 ust. 6 kwestionowane postanowienie oraz aneks skreślający to postanowienie.

(akta postępowania antymonopolowego k. 596-624).

12. Firma Handlowa BOZ S.A. w Rzeszowie

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego Spółka pismem z dnia 28.07.2008 r. wyjaśniła, iż wzór umowy handlowej z KREISEL nie podlegał negocjacji, które dotyczyły wyłącznie rabatu podstawowego, terminu płatności oraz limitu kredytowego. W praktyce kwestionowane postanowienie nigdy nie było realizowane. Nigdy nie było przypadków zwracania się do KREISEL z prośbą o akceptację sprzedaży po cenach niższych niż ceny fabryczne obniżone o 28%. W praktyce dochodziło do stałego i trwałego naruszania tego postanowienia, bez żadnych konsekwencji, ponieważ postanowienie to było uznawane za „martwe”. W załączeniu Spółka przesłała kopię umowy handlowej z dnia 01.05.2001 r. zawierającą w § 5 ust. 8 kwestionowane postanowienie oraz aneks skreślający to postanowienie.

(akta postępowania antymonopolowego k. 625-645).

13. STUCCO-HANDEL Andrzej Orlecki Kazimierz Gaborek Sp.j. w Nowym Sączu

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego Spółka pismem z dnia 25.07.2008 r. wyjaśniła, iż podpisując umowę kwestionowane postanowienie traktowała jako jedynie „formalne”, ponieważ w praktyce nie występują sytuacje, w których towar odsprzedaje się po cenach niższych od cen zakupu. Nigdy nie monitorowano skuteczności wykonywania przedmiotowego zapisu. Spółka nigdy nie sprzedawała towarów poniżej ceny ich zakupu i nigdy nie zwracała się o jakąkolwiek zgodę KREISEL w zakresie stosowanej polityki cenowej.

W załączeniu do pisma Spółka przesłała umowę handlową z dnia 16.06.2003 r. z § 5 ust. 8 zawierającą kwestionowany zapis oraz aneks skreślający to postanowienie. Spółka nie potrafi wskazać daty zawarcia aneksu ani motywów jego przygotowania przez KREISEL, ze względu na harmonijną współpracę.

(akta postępowania antymonopolowego k. 646-659).

14. KWARTET Firma Handlowo-Inwestycyjna Rafał Czumaj w Kętrzynie

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego Przedsiębiorca pismem z dnia 23.07.2008 r. wyjaśnił, że podpisał umowę z KREISEL w przekonaniu, że jest to umowa standardowa i podpisał ją bez żadnej prawnej konsultacji. Nigdy nie było przypadków zwracania się o zgodę KREISEL na obniżenie cen, choć zdarzały się przypadki odsprzedaży towarów po cenach niższych niż ceny fabryczne obniżone o 28%. Przedsiębiorca przesłał umowę handlową z dnia 02.05.2007 r. zawierającą w § 5 ust. 8 kwestionowany zapis oraz aneks skreślający to postanowienie. Jak dodatkowo wyjaśnił, wiosną tego roku KREISEL przygotowała aneksy skreślające § 5 ust. 8, ale nie zna motywów sporządzenia tego aneksu. Został on podpisany, ponieważ nie wnosił żadnych zmian do współpracy pomiędzy stronami.

(akta postępowania antymonopolowego k. 660-679).

15. AB Behcicki Sp. z o.o. we Wrocławiu

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego Przedsiębiorca pismem z dnia 22.07.2008 r. wyjaśnił, iż przedstawiony przez KREISEL wzór umowy handlowej nie podlegał negocjacji i został podpisany na warunkach przedstawionych przez KREISEL. Nigdy nie zwracano się o zgodę na obniżenie cen odsprzedaży, a Spółka nie zna powodów wprowadzenia zapisu o minimalnych cenach odsprzedaży. Postanowienie to było w praktyce wielokrotnie naruszane i nie niosło to za sobą

żadnych konsekwencji. Ponieważ zapis ten nigdy nie wszedł w życie, zdaniem Spółki nie można wskazać, kiedy zaprzestano jego stosowania. W załączeniu Spółka przesłała kopię umowy handlowej z 01.06.2006 r. zawierającą w § 5 ust. 8 kwestionowane postanowienie oraz aneks bez daty, który skreślał ten zapis umowy.

(akta postępowania antymonopolowego k. 680-698).

16. ATEST-POL Tadeusz Pruszko w Łomży

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego Przedsiębiorca pismem z dnia 26.07.2008 r. wyjaśnił, iż trudno jest mu określić rzeczywisty motyw wprowadzenia przez KREISEL cytowanego zapisu w umowie handlowej, ponieważ nie był on przestrzegany bez żadnych konsekwencji przez 10-letni okres współpracy. Nigdy nie było przypadków zwracania się do KREISEL o pisemną akceptację stosowanej polityki cenowej. Z uwagi na fakt, że cytowany zapis nie był nigdy stosowany Przedsiębiorca nie potrafił podać kiedy zaprzestano jego stosowania i jakie były tego motywy. W załączeniu przesłano umowę handlową z dnia 27.03.2000 r. zawierającą w § 5 ust. 6 kwestionowane postanowienie oraz aneks bez daty skreślający to postanowienie.

(akta postępowania antymonopolowego k. 699-714).

17. JACK-BUD Firma Handlowo Usługowa Eugeniusz Gitalewicz w Izbicy Kujawskiej

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego Przedsiębiorca pismem z dnia 24.07.2008 r. wyjaśnił, że zapis o minimalnych cenach odsprzedaży traktował jako „jedynie formalny”, ponieważ doświadczenie prowadzenia działalności gospodarczej wskazuje, iż nie odsprzedaje się towarów po cenie niższej niż cena zakupu. Przedsiębiorca nie zna motywów wprowadzenia niniejszego postanowienia i nie dokonywał sprzedaży po cenie niższej od cen zakupu, ani nie występował nigdy o taką zgodę do KREISEL. Przedsiębiorca przedłożył kopię umowy handlowej z 12.07.2005 r. zawierającą w § 5 ust. 8 kwestionowane postawienie oraz aneks bez daty skreślający ten zapis. Strona nie pamięta daty zawarcia aneksu, ponieważ nie przykładała do tego wagi z uwagi na fakt, iż nie wprowadza on żadnych zagrożeń dla dalszej współpracy.

(akta postępowania antymonopolowego k. 715-725).

18. AGROMA-BUD Sp. z o.o. w Szczecinie

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego Spółka pismem z dnia 28.07.2008 r. podała, iż w chwili podpisywania umowy nie był analizowany paragraf dotyczący minimalnych cen odsprzedaży. W praktyce wielokrotnie dochodziło do sprzedaży z większym rabatem od cen fabrycznych niż 28%. Na dowód powyższego załączono 4 przykładowe faktury. Nigdy nie występowano do KREISEL o zgodę na stosowanie cen niższych od cen minimalnych, a fakt ich stosowania nie spotkał się z żadnymi konsekwencjami. W załączeniu Spółka przesłała kopię umowy handlowej z dnia 19.03.2003 r. zawierającą w § 5 ust. 8 kwestionowane postanowienie oraz aneks bez daty skreślający ten zapis.

(akta postępowania antymonopolowego k. 726-757).

19. KAMIR PHU Sp. z o.o. w Białymstoku

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego Spółka pismem z dnia 28.07.2008 r. wyjaśniła, że § 5 ust. 8 umowy handlowej z KREISEL nie znalazł zastosowania w praktyce, gdyż „niezwłocznie został

podpisany aneks do umowy, który uchylił jej postanowienia w tym zakresie.” Powody oraz motywy wprowadzenia tego postanowienia nie są Spółce znane, ponieważ zapis ten został zaproponowany przez KREISEL. Nigdy nie było przypadków zwracania się o pisemną akceptację KREISEL na sprzedaż towarów po cenach niższych niż ceny fabryczne obniżone o 28%. Postanowienie o minimalnej cenie odsprzedaży nie było stosowane, a Spółka stosowała w zależności od kontrahenta i sytuacji handlowej upust w wysokości od 20% do 35% w stosunku do cen fabrycznych. W załączeniu Spółka przesłała kopię umowy handlowej z 01.04.2003 r. zawierającą w § 5 ust. 8 kwestionowane postanowienie oraz aneks bez daty skreślający to postanowienie.

(akta postępowania antymonopolowego k. 758-767).

20. GLAZUR-ŁUCZAJ Sp.j. w Bielsku Podlaskim

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego Spółka pismem z dnia 29.07.2008 r. wyjaśniła, iż nie był analizowany zapis dotyczący minimalnych cen odsprzedaży produktów KREISEL, a Spółka nie miała wpływu na treść umowy, ponieważ została ona podpisana w oparciu o wzór przedstawiony przez KREISEL. Powyższy zapis traktowany był jako martwy i dokonywano sprzedaży po cenach niższych, które w zależności od sytuacji rynkowej zawierały od 20% do 34% rabatu od cen fabrycznych. Nigdy nie występowano do KREISEL o zgodę na stosowanie rabatów. W załączeniu Spółka przesłała kopię umowy handlowej z 14.04.2005 r. zawierającą w § 5 ust. 8 kwestionowane postanowienie oraz aneks bez daty skreślający to postanowienie.

(akta postępowania antymonopolowego k. 768-774).

21. PHU HURTKOL Sp. z o.o. w Lublinie

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego Spółka pismem z dnia 25.07.2008 r. wyjaśniła, iż zapis dotyczący minimalnych cen odsprzedaży Spółka uważała za „formalny” ponieważ w praktyce nie występują sytuacje, gdy towar sprzedawany jest poniżej ceny zakupu. Sprzedaż prowadzona była w oparciu o sytuację rynkową i nie przestrzegano tego zapisu umowy, co nie wiązało się z żadnymi konsekwencjami. Nigdy także nie zwracano się do KREISEL o zgodę na obniżenie cen. Spółka przesłała kopię umowy handlowej z dnia 15.03.2000 r. zawierającą w § 5 ust. 6 kwestionowane postanowienie oraz aneks bez daty skreślający ten zapis. Spółka nie jest w stanie podać daty jego zawarcia.

(akta postępowania antymonopolowego k. 775-792).

22. BUMA P.M.S. Wielowscy Sp.j. w Sieradzu

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego Spółka pismem z dnia 22.07.2008 r. wyjaśniła, iż umowa z KREISEL była pierwszą umową zawartą z tym producentem, w związku z czym możliwości negocjacji były znikome dlatego umowa została podpisana na wzorze podpisanym przez KREISEL. Z uwagi na rosnącą konkurencję cenową zapis dotyczący minimalnych cen odsprzedaży był od początku martwy i żadna ze stron umowy go nie realizowała. Spółka nigdy nie występowała o zgodę KREISEL na stosowane ceny, które w praktyce wielokrotnie przekraczały rabat 28% od cen fabrycznych. Spółka nie kierowała się postanowieniem umownym ponieważ „w naszym kraju istnieje wolny rynek oraz inni konkurencyjni producenci. Także firma Kreisel szybko zorientowała się, iż takie postanowienie jest nielogiczne i w tym celu na drodze aneksu wykreślono ten punkt z umowy.” W załączeniu do pisma Spółka przesłała kopię umowy

handlowej z 17.03.2003 r. zawierającą w § 5 ust. 8 kwestionowane postanowienie oraz aneks bez daty skreślający ten zapis.

(akta postępowania antymonopolowego k. 793-800).

23. DAJANA Zakład Handlowo-Produkcyjny Danuta Jankowska w Lubartowie

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego Przedsiębiorca pismem z dnia 25.07.2008 r. wyjaśnił, że umowa z KREISEL została zawarta na podstawie przedstawionego wzorca umowy. Postanowienie § 5 ust. 8 było zapisem nie wywołującym żadnych skutków, ponieważ nie było stosowane w praktyce. W praktyce zdarzały się przypadki naruszania ww. postanowienia, co nie wiązało się z żadnymi konsekwencjami, w szczególności nie zwracano się do KREISEL o akceptację stosowanych cen. W załączeniu Przedsiębiorca przesłał kopię umowy handlowej z 06.03.2004 r. zawierającą § 5 ust. 8 oraz aneks skreślający to postanowienie. Przedsiębiorca nie zna motywów sporządzenia ww. aneksu i zgodnie z jego pamięcią został on podpisany po 27.11.2006 r.

(akta postępowania antymonopolowego k. 801-817).

24. BETOR Składy Budowlane Sp. z o.o. w Toruniu

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego Przedsiębiorca pismem z dnia 24.09.2008 r. wniosła o „wyłączenie z grona podmiotów podejrzanych o zawarcie z Kreisel Technika Budowlana porozumienia ograniczającego konkurencję”. Zgodnie z wyjaśnieniami Spółki, zapis dotyczący stosowania cen nie niższych od cen fabrycznych pomniejszonych o 28% nie był stosowany. Przedsiębiorcy nie są znane motywy wprowadzenia tego postanowienia, najprawdopodobniej był to bowiem efekt wewnętrznej kalkulacji Kreisel. Nigdy nie zwracano się do KREISEL o zgodę na obniżenie cen. Spółka praktycznie nie ma odbiorców hurtowych, a jej klientami są głównie odbiorcy finalni. Wielokrotnie zdarzały się przypadki sprzedawania towarów KREISEL po cenach niższych niż wynikające z ww. postanowienia.

W załączeniu Spółka przesłała kopię umowy handlowej z dnia 01.05.2001 r. zawierającej w § 5 ust. 6 kwestionowane postanowienie, umowy sprzedaży na raty oraz inne porozumienia handlowe

(akta postępowania antymonopolowego k. 818-836).

25. PHU CAMARO Artur Błoński Jan Niedojad Sp.j. w Katowicach

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego Spółka pismem z dnia 24.07.2008 r. wyjaśniła, iż umowa została podpisana w treści narzuconej przez KREISEL i Spółka nie miała żadnego wpływu na jej treść i działała w przekonaniu, że tak duża firma jak KREISEL działa zgodnie z prawem. Postanowienie dotyczące minimalnych cen odsprzedaży nie było stosowane w praktyce przez żadną ze stron. W przypadku sprzedaży hurtowej rabaty często przekraczały 25% w stosunku do cen fabrycznych i nigdy w tych przypadkach nie zwracano się do producenta o zgodę. Na dowód ww. faktu Spółka przesłała zestawienie faktur z 2007 r. W załączeniu do pisma Spółka przesłała kopię umowy handlowej z 01.01.2001 r. zawierającą w § 5 ust. 6 kwestionowane postanowienie oraz aneks bez daty skreślający to postanowienie.

(akta postępowania antymonopolowego k. 837-847).

26. PPU MODUS Sp. z o.o. w Pruszczu Gdańskim

W odpowiedzi na zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania antymonopolowego Spółka pismem z dnia 31.07.2008 r. oraz 05.09.2008 r. wyjaśniła, iż zarzuty uważa za absurdalne, ponieważ każdorazowo negocjuje ceny materiałów. Nigdy nie było sytuacji odsprzedaży materiałów po cenach niższych niż zakupione w KREISEL. Spółka nie zajmuje się odsprzedażą produktów KREISEL lecz wykorzystuje je przy prowadzeniu robót dociepleniowych. Spółka przesłała kopię umowy z dnia 28.11.2002 r. (*akta postępowania antymonopolowego k. 848-850*).

I. Prezes Urzędu ustalił następujący stan faktyczny:

KREISEL Technika Budowlana Sp. z o.o. w Poznaniu została wpisana jest do Krajowego Rejestru Sądowego pod nr 0000109397. Przedmiotem działalności Spółki jest m.in.: produkcja farb i lakierów, ceramiki budowlanej, gipsowych wyrobów dla budownictwa, zaprawy murarskiej i suchego betonu, wyrobów betonowych cementowych i gipsowych. (*akta postępowania wyjaśniającego k. 19-22*)

KREISEL stosuje własny system dystrybucji oparty o sieć przedstawicieli handlowych. Obszar kraju został podzielony na 17 regionów handlowych, w których funkcjonują dyrektorzy regionalni oraz doradcy techniczno-handlowi i doradcy ds. marketów, którzy pozyskują nowych kontrahentów oraz przeprowadzają rozmowy handlowe z aktualnymi odbiorcami. (*akta postępowania wyjaśniającego k. 5*)

Spółka w ramach dystrybucji produkowanej przez siebie chemii budowlanej stosuje m.in. następujące wzory umów:

- umowy handlowej,
 - dodatkowej umowy handlowej do umowy handlowej,
 - aneksu do umowy handlowej dotyczącego dodatkowego rabatu od ceny netto,
 - aneksu do umowy handlowej dotyczącego zmiany § 5 i 6 umowy handlowej,
- (*akta postępowania wyjaśniającego k. 6-18*)

Przedmiotem umowy handlowej jest określenie zasad współpracy pomiędzy producentem a dystrybutorem w celu promocji i sprzedaży produktów firmy KREISEL. Umowa handlowa określa w szczególności zobowiązania stron, wysokość przyznanego dystrybutorowi rabatu od cen fabrycznych.

Wzór umowy handlowej zawiera § 5 ust. 8, zgodnie z którym: „Dystrybutor zobowiązuje się do odsprzedaży hurtowej produktów KREISEL w cenach nie niższych od cen fabrycznych pomniejszonych maksymalnie o 28%. W przypadku wystąpienia potrzeby sprzedaży w niższych cenach Dystrybutor musi uzyskać pisemną akceptację KREISEL.”

Postanowienie o identycznej treści zawiera aneks do umowy handlowej dotyczący zmiany § 5 i 6 umowy handlowej.

(*akta postępowania wyjaśniającego k. 8 i 17*)

Wzór dodatkowej umowy handlowej do umowy handlowej zawiera w punkcie 2 następujące postanowienie: „Dystrybutor zobowiązuje się do zachowania odpowiedniego poziomu nabywania, tj. zatowarowania min. na kwotę 5.000 PLN netto i każdego kolejnego na kwotę min. 1500 PLN netto oraz przestrzegania poziomu cen dalszej odsprzedaży tj. 28% od cennika, zapraw do spoinowania, za których ustalenia i egzekwowanie odpowiada właściwy dla danego regionu przedstawiciel firmy KREISEL.” Zgodnie z punktem 5 natomiast: „KREISEL zastrzega sobie prawo cofnięcia dodatkowego bonusu (w postaci faktury korygującej do właściwych faktur VAT – korekta do wysokości cen zgodnych z podstawową umową dystrybucyjną) w następujących przypadkach: Jeżeli dystrybutor nie będzie wywiązywał się z zadań dystrybutora przedmiotowych produktów określonych w pkt 2 niniejszej umowy, co podlegać będzie stałej kontroli właściwego pracownika firmy KREISEL.”

(akta postępowania wyjaśniającego k. 10)

Stosowany przez KREISEL system dystrybucji opiera się wyłącznie na 17 regionach handlowych i wzorach wymienionych powyżej. Obecnie stosowany system dystrybucji stosowany jest od 2006 r., kiedy zostały wyodrębnione regiony handlowe w obecnym kształcie. Załączone do pisma z dnia 25 stycznia 2008 r. wzory umowy handlowej oraz aneksu zmieniającego § 5 i 6 są stosowane od ok. 2000 r. Według tych wzorów zawarto 912 umów, których zestawienie załączono do pisma. Równocześnie Spółka przesłała 20 przykładowych umów zawartych z przedsiębiorcami z każdego z 17 regionów handlowych.

Kwestionowane przez Prezesa Urzędu postanowienie było stosowane na terenie całej Polski, we wszystkich ustalonych przez KREISEL regionach handlowych, w latach 2000 – 2007.

Poniżej przedstawiono zestawienie umów przesłanych przez KREISEL zawartych z przedsiębiorcami wyróżnionymi według kryterium największych obrotów.

tabela 1.

Nazwa	Umowa	Aneks	Aneks bez daty
JASAM Sp. z o.o. w Olsztynie	10.03.2000 z par. 5.6	brak	skreśla par. 5.6
CHEMIK KRIEGER Sp.j. w Poznaniu	12.06.2002 par. 5.8	brak	skreśla par. 5 pkt 8
V-BUD Sp. z o.o. w Wysogotowie	23.05.2002 z par. 5.8	brak	skreśla par. 5 pkt 8
ELGROM Sp. z o.o. w Olsztynie	11.07.2003 z par. 5.8	brak	skreśla par. 5 pkt 8
AGRO-BUD Sp. z o.o. w Ostrołęce	15.03.2002 z par. 5.8	07.05.2003 z par. 5.8	skreśla par. 5 pkt 8
Świątokrzyskie Centrum Farb i Lakierów Sp. z o.o. w Kielcach	03.01.2002 z par. 5.8	bez daty z par. 5.8	skreśla par. 5 pkt 8
ZACISZE S.A. w Warszawie	05.06.2002 z par. 5.8	brak	skreśla par. 5 pkt 8
WEKTRA - BUD w Płocku	24.05.2001 z par. 5.6	brak	skreśla par. 5 pkt 8
POL-BUD Sp.j. w Zgierzu	26.02.2002 z par. 5.8	brak	skreśla par. 5 pkt 8
MIWA w Gliwicach	10.04.2000 z par. 5.6	brak	skreśla par. 5.6
BOZ S.A. w Rzeszowie	01.05.2001 z par. 5.8	bez daty z par. 5.8	skreśla par. 5 pkt 8
STUCCO-HANDEL Sp.j. w Nowym Sączu	18.06.2003 z par. 5.8	18.10.2004 z par. 5.8 i 21.06.2005 z par. 5.8	skreśla par. 5 pkt 8

KWARTET w Kętrzynie	02.05.2007 z par. 5.8	brak	skreśla par. 5 pkt 8
AB BECHCICKI Sp. z o.o. we Wrocławiu	01.06.2006 z par. 5.8	brak	skreśla par. 5 pkt 8
AATEST-POL w Łomży	27.03.2000 z par. 5.6	brak	skreśla par. 5.6
JACK-BUD w Izbicy Kujawskiej	12.07.2005 z par. 5.8	bez daty z par. 5.8 i z 08.03.2006 z par. 5.8 i z 01.06.2006z par. 5.8	skreśla par. 5 pkt 8
AGROMA-BUD Sp. z o.o. w Szczecinie	19.03.2003 z par. 5.8	03.07.2006 z par. 5.8	skreśla par. 5 pkt 8
KAMIR PHU Sp. z o.o. w Białymstoku	01.04.2003 z par. 5.8	brak	skreśla par. 5 pkt 8
Glazur-Łuczaj Sp.j. w Bielsku Podlaskim	14.04.2005 z par. 5.8	bez daty z par. 5.8 i z 25.08.2005 z par. 5.8 i 10.07.2006 z par. 5.8	skreśla par. 5 pkt 8
PHU HURTKOL Sp. z o.o. w Lublinie	15.03.2000 z par. 5.6	22.01.2007 z par. 5.8	skreśla par. 5 pkt 8
BUMA Sp.j. w Sieradzu	17.03.2003 z par. 5.8	brak	skreśla par 5 pkt 8
DAJANA w Lubartowie	06.09.2004 z par. 5.8	23.05.2005 z par. 5.8 i z 27.11.2006 z par 5.8	skreśla par 5 pkt 8
Betor Składy Budowlane Sp. z o.o. w Toruniu	01.05.2001 z par. 5.6	brak	skreśla par. 5.6
CAMARO s.c. w Katowicach	01.01.2001 z par. 5.6	brak	skreśla par. 5.6
MODUS Sp. z o.o. w Straszynie	28.11.2002 bez par. 5.6	28.01.2004 z par. 5.8	skreśla par. 5 pkt 8

(akta postępowania wyjaśniającego k. 181-315)

Wszystkie przesłane kopie umów handlowych zawartych z powyższymi przedsiębiorcami zawierały § 5 ust. 8 (we wcześniejszych umowach funkcjonujący pod ust. 6 - umowa z JASAM Sp. z o.o. w Olsztynie z 10.03.2000 r., umowa z Mirosławem Wisłockim prowadzącym działalność pod nazwą PW MIWA w Gliwicach z 10.04.2000 r., umowa z Tadeuszem Prusko prowadzącym działalność pod nazwą AATEST-POL w Łomży z 27.03.2000 r. oraz umowa z PHU HURTKOL Sp. z o.o. w Lublinie z 15.03.2000 r.).

Równocześnie prowadzone postępowanie wyjaśniające i antymonopolowe nie wykazało przypadków zawierania dodatkowej umowy handlowej, która dodatkowo zobowiązywała dystrybutorów do przestrzegania minimalnych cen odsprzedaży, co miało podlegać „stałej kontroli właściwego pracownika firmy KREISEL.”

W piśmie z dnia 6 maja 2008 r. KREISEL podał, iż „do wielu umów handlowych został podpisany Aneks do umowy handlowej (w załączeniu)”. Załączony wzór aneksu ogranicza się do trzech paragrafów:

- § 1 – „Strony niniejszego aneksu zgodnie postanawiają zmienić umowę handlową w następujący sposób: W paragrafie 5 skreśla się pkt 8”
- § 2 – „Pozostałe warunki umowy pozostają bez zmian. Aneks wchodzi w życie z chwilą podpisania”

§ 3 – „Aneks sporządzono w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach po jednym egzemplarzu dla każdej ze stron”

Aneksy skreślające budzące wątpliwości Prezesa Urzędu postanowienie zostały podpisane w 2008 r. Dystrybutorzy nie potrafili generalnie wskazać czasu i motywów podpisania tego aneksu, ponieważ, jak twierdzą, nie przywiązywali do niego wagi ze względu na wcześniejsze nie stosowanie się do postanowienia.

KREISEL podaje, iż proces aneksowania umów handlowych rozpoczął się pod koniec 2007 r. ELGROM Sp. z o.o. w Olsztynie wyjaśnił, iż na początku 2008 r. przybył do nich dyrektor regionu i przedstawił jednostronnie podpisany aneks do podpisu. Spółka uważa, iż przygotowanie aneksu miało związek z prowadzonym przez Prezesa Urzędu postępowaniem wyjaśniającym.

II. W oparciu o przedstawiony stan faktyczny Prezes Urzędu zważył, co następuje:

1. Określenie zarzutu

Stronom niniejszego postępowania antymonopolowego został postawiony zarzut stosowania praktyki ograniczającej konkurencję, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającej na ustalaniu w umowach handlowych minimalnych cen odsprzedaży hurtowej chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL Technika Budowlana Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu.

2. Interes publicznoprawny

Zgodnie z opisanym w art. 1 ust. 1 celem ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, „ustawa określa warunki rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów”. Tak określony cel ustawy pozwala przyjąć, iż ma ona charakter publiczny i służy ochronie interesu ogólnospołecznego. Powyższe przesądza o wyłączeniu możliwości podejmowania przez organ antymonopolowy działań w celu ochrony interesów indywidualnych. Taką interpretację potwierdza orzecznictwo Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dawniej Sądu Antymonopolowego).

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Antymonopolowego: “interes publiczny w postępowaniu administracyjnym nie jest pojęciem jednolitym i stałym. W każdej sprawie winien być on ustalony i konkretyzowany. Organ administracji - Prezes Urzędu winien być w toku i przy wydawaniu decyzji rzecznikiem tego interesu, albowiem wynika to z jego zadań w strukturze administracji publicznej - art. 7 k.p.a.”¹ Podobnie Sąd Najwyższy stwierdził, iż “ustawa antymonopolowa ma charakter publicznoprawny, zatem jej celem jest słuzenie interesom publicznym. Ingeruje, gdy w wyniku pewnych ogólnych zjawisk zagrożona jest sama instytucja konkurencji. Nie odnosi się do ochrony roszczeń indywidualnych.”²

Ochrona wolnej konkurencji dokonuje się w interesie publicznym, a nie w interesie stron umowy. Odmiennie niż to ma miejsce w postępowaniu cywilnym ukierunkowanym na ochronę praw podmiotowych stron, postępowanie w trybie przewidzianym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów za swój przedmiot ochronę interesu publicznego, co ma miejsce wtedy, gdy skutkami działań sprzecznych z ustawą dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku,

¹ wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 04.07.2001 r. sygn. akt XVII Ama 108/00

² wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29.05.2001 r. sygn. akt I CKN 1217/98

bądź gdy wywołują one inne niekorzystne zjawiska na rynku wymagające ingerencji ze strony organów działających w trybie tej ustawy.

Niniejsze postępowanie dotyczy zawarcia przez KREISEL i wskazanych dystrybutorów porozumienia dotyczącego ustalenia w umowach handlowych minimalnych cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL. Praktyka tego rodzaju ogranicza konkurencję cenową wewnątrzmarkową, natomiast w interesie publicznym leży istnienie i rozwój konkurencji na wszystkich rynkach właściwych. Działania ograniczające powstanie lub rozwój konkurencji naruszają interes publiczny.³

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, porozumienie cenowe należy do najcięższych naruszeń konkurencji, albowiem zawsze wywołuje niekorzystne działania na rynku, zniekształcając ten rynek, ograniczając albo eliminując na nim konkurencję, przez co naruszają interes ogólnospołeczny.⁴ Pionowe porozumienia cenowe należą do kategorii porozumień ograniczających konkurencję wewnątrzmarkową. Minimalne lub sztywne ceny odsprzedaży wykluczają lub utrudniają pojawienie się nowych, tańszych form dystrybucji, co uniemożliwia lub utrudnia rozwój nowych form konkurencji.

Działania stron niniejszego postępowania uderzają nie tylko w bezpośrednich ich kontrahentów, ale również w odbiorców ostatecznych – konsumentów. W uzasadnieniu wyżej cytowanego wyroku Sąd Najwyższy stwierdził, iż: „w rozpoznawanej sprawie, przy dokonywaniu oceny czy doszło do naruszenia lub zagrożenia zasady wolnej konkurencji na rynku relewantnym, nie można poprzestać na zbadaniu sytuacji ewentualnego pokrzywdzenia bezpośrednich kontrahentów przedsiębiorcy dominującego na tym rynku. Potrzebne jest tu spojrzenie szersze, uwzględniające także to, w jaki sposób działania przedsiębiorstwa odbijają się na interesach członków spółdzielni (konsumentach), a nie tylko jej samej, jako bezpośredniego kontrahenta przedsiębiorstwa. Ten szerszy kontekst naruszenia interesów także członków spółdzielni, dotkniętych pośrednio działaniem powoda może uzasadniać wniosek, że (...) działania powoda naruszają interes o charakterze ogólniejszym – publicznoprawnym, a nie jak przyjął Sąd Antymonopolowy, odnoszą się najwyżej do interesu grupy konsumentekiej.”

W ocenie Prezesa Urzędu nie budzi wątpliwości stwierdzenie, iż skutki praktyki ograniczającej konkurencję polegającej na ustalaniu minimalnych cen odsprzedaży dotyczą także konsumentów jako nabywców finalnych. Ustalanie przez przedsiębiorców minimalnych cen odsprzedaży niesie za sobą w konsekwencji pozbawienie odbiorców końcowych możliwości nabycia towarów po cenach niższych niż wynikające z porozumienia, a które mogłyby być stosowane w przypadku działania naturalnych mechanizmów rynkowych.

W związku z powyższym w niniejszej sprawie w ocenie Prezesa Urzędu istnieją podstawy do podjęcia przez Prezesa Urzędu działań w interesie publicznym.

3. Rynek właściwy

Praktyki ograniczające konkurencję ujawniają się na określonym rynku - rynku właściwym. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów definiuje rynek właściwy jako rynek towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości, w tym jakość, są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym, ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji (art. 4 pkt 9 ww. ustawy).

³ wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 21.03.2005 r. , sygn. akt XVII Ama 16/04,

⁴ wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2003 r. (sygn. akt: I CKN 469/01)

Przez towary należy rozumieć zarówno rzeczy, jak i energię, papiery wartościowe i inne prawa majątkowe, usługi, a także roboty budowlane (art. 4 pkt 7 ww. ustawy). Pojęcie rynku właściwego odnosi się przedmiotowo do wszystkich wyrobów (usług) jednego rodzaju, które ze względu na swoje szczególne właściwości odróżniają się od innych wyrobów (usług) w taki sposób, że nie istnieje możliwość dowolnej ich zamiany. Rynek właściwy produktowo obejmuje wszystkie towary, które służą zaspokajaniu tych samych potrzeb nabywców, mają zbliżone właściwości, podobne ceny i reprezentują podobny poziom jakości. Niezbędnym elementem rynku właściwego jest także jego wymiar geograficzny, oznaczający konieczność wskazania obszaru, na którym warunki konkurencji, mające zastosowanie do określonych towarów, są jednakowe dla wszystkich konkurentów. Zatem, aby wyznaczyć rynek właściwy określoną działalność poddaje się analizie z punktu widzenia produktowego (asortymentowego) a także geograficznego.

Przedmiotem zarzutów w niniejszej sprawie jest zawarcie porozumienia ograniczającego konkurencję polegającego na ustalaniu w umowach handlowych minimalnych cen odsprzedaży hurtowej chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL. Produktami chemii budowlanej są w szczególności: kleje do glazury i gresu, zaprawy murarskie, tynki, masy spoinujące, wylewki samopoziomujące, masy gruntujące i izolujące, farby elewacyjne, gipsy, gładzie, systemy dociepleń budynków, systemy renowacyjne. Do podstawowych produktów chemii budowlanej można zaliczyć zaprawy oraz tynki. Zaprawy są to mieszaniny wody i spoiwa z drobnym kruszywem lub innym wypełnieniem. Podstawową właściwością zaprawy jest wiązanie, czyli przejście ze stanu plastycznego w stały. Zaprawy są używane przede wszystkim do łączenia elementów np. cegieł w murze oraz wypełniania spoin. Tynki są to warstwy z zaprawy lub gipsu pokrywające powierzchnie ścian, sufitów, kolumn itp. Zadaniem tynków jest zabezpieczenie powierzchni przed działaniem czynników wewnątrz pomieszczeń oraz nadanie estetycznego wyglądu. Stanowią one także warstwę podkładową pod elementy wymagające gładkiego podłoża.

Do największych producentów chemii budowlanej należą: Atlas Sp. z o.o. w Łodzi, Henkel Polska Sp. z o.o. w Warszawie oraz Bolix S.A. w Żywcu. Oprócz ww. przedsiębiorców na rynku działają firmy z kapitałem zagranicznym (w tym KREISEL) oraz kilkadziesiąt niewielkich firm, działających w skali lokalnej.

Atlas Sp. z o.o., lider wśród producentów chemii budowlanej ma do swojej dyspozycji zakłady produkcyjne w Piotrkowie Trybunalskim, Bydgoszczy, Niwnicach, Dąbrowie Górniczej, Suwałkach, Gromadce oraz wytwórnię klejów i zapraw budowlanych w Zgierzu. Atlas Sp. z o.o. oferuje następujące grupy towarów: materiały do układania okładzin ceramicznych i kamiennych; materiały gruntujące, czyszczące i zabezpieczające, dodatki do zapraw; posadzki i podkłady samopoziomujące; gotowe zaprawy budowlane; materiały izolacyjne i uszczelniające; tynki szlachetne i bezspoinowe systemy ociepleń; farby; materiały do tapetowania oraz produkty gipsowe.

Henkel Polska Sp. z o.o. w Warszawie zajmuje się produkcją materiałów chemii budowlanej za pośrednictwem swojego działu Henkel Bautechnik. Spółka dysponuje zakładami produkcyjnymi w Stąporkowie, Wrzącej oraz Dzierżoniowie. Oferta firmy obejmuje ponad 100 produktów sprzedawanych pod marką Ceresit oraz Thomsit. Podstawowe produkty Ceresit to: materiały do układania i spoinowania płytek; materiały do wykonywania i napraw posadzek; materiały do izolowania i renowacji budowli; materiały uzupełniające; materiały do tynkowania, malowania i ocieplania budynków; zaprawy i szpachlówki; dodatki do zapraw i betonu. Pod marką Thomsit sprzedawane są: materiały do reparacji podłoża; materiały do wykonywania i napraw posadzek; materiały do przyklejania różnego rodzaju wykładzin i posadzek drewnianych.

Bolix S.A. w Żywcu specjalizuje się w produkcji systemów elewacyjnych. Spółka ma w swojej ofercie: tynki akrylowe, silikonowe, silikonowo-akrylowe, silikatowe i mineralne; systemy dociepleń na styropianie i na wełnie mineralnej; systemy ochrony mikrobiologicznej budynków;

systemy elewacyjne i naprawcze; farby elewacyjne i preparaty gruntujące; kleje i preparaty do płytek ściennych i podłogowych.

(akta postępowania antymonopolowego k. 873-882).

KREISEL w swojej ofercie dla dystrybutorów posiada następujące kategorie produkowanej przez siebie chemii budowlanej: środki gruntujące i ulepszające, izolacje wodochronne, podkłady podłogowe, zaprawy wyrównawcze i renowacyjne, zaprawy i masy klejowe, zaprawy i masy do spoinowania, zaprawy murarskie, zaprawy tynkarskie, gipsy i gładzie, farby budowlane, środki zabezpieczające i czyszczące oraz materiały uzupełniające.

Bezspornie pomiędzy powyżej wskazanymi produktami istnieją różnice jeśli chodzi o ich przeznaczenie, ceny i właściwości, niemniej jednak przy wyznaczaniu rynku właściwego konieczne jest indywidualne podejście, zależne od charakteru rozstrzyganej sprawy. Zważywszy, że wszyscy ww. producenci oferują całą paletę produktów, określanych zbiorczo jako produkty chemii budowlanej, a stawiane w tym postępowaniu zarzuty obejmują zawarcie porozumienia na szczeblu dystrybucji tej grupy produktów uzasadnione jest szerokie zdefiniowanie rynku właściwego w niniejszej sprawie jako **krajowego rynku hurtowej sprzedaży chemii budowlanej**. Do tego skłania ponadto analiza orzecznictwa Komisji Europejskiej, wskazującego na konieczność uwzględnienia szczebla obrotu, którego dotyczy zarzucany czyn, co uzasadnia niekiedy szersze spojrzenie na badane rynki. W decyzjach Komisji za produktowy rynek właściwy została uznana dystrybucja pewnej grupy towarów, bez węższej segmentacji uwzględniającej poszczególne towary, stanowiące przedmiot obrotu⁵.

Również orzecznictwo Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przy określaniu rynku nakazuje m.in., obok towaru na nim oferowanego, wziąć pod uwagę szczebel obrotu towarowego (zbyt, hurt, detal)⁶. Prezes Urzędu we wcześniejszych decyzjach uznawał, iż rynek właściwy ze względu na szczebel obrotu, którego dotyczyła zarzucana przedsiębiorcy praktyka winien być określony jako rynek dystrybucji kotłów grzewczych, mimo że z punktu widzenia finalnego odbiorcy rynek ten mógłby podlegać dalszej segmentacji⁷.

Ustalenie minimalnej ceny odsprzedaży odbyło się na szczeblu hurtowym – pomiędzy producentem (KREISEL) a dystrybutorami, z których każdy w hurcie nabywa towary od KREISEL. Towary te następnie zbywane są na poziomie hurtowym bądź detalicznym.

Biorąc pod uwagę, iż odbiorcy hurtowi chemii budowlanej pochodzą z całej Polski, nie występują istotne różnice warunków konkurencji na różnych obszarach kraju, a właściwości produktu nie ograniczają możliwości transportu, rynek właściwy w ujęciu geograficznym zdefiniowano jako rynek krajowy.

Za przyjęciem, iż rynek krajowy jest rynkiem właściwym w ujęciu geograficznym przemawiają dodatkowo m.in. następujące argumenty:

- rozbudowana sieć sprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL na terenie całego kraju,
- prowadzenie jednolitej polityki cenowej oraz akcji reklamowych właściwych dla rynku krajowego,
- dystrybutorzy materiałów budowlanych również obsługują rynki lokalne nie będące tylko i wyłącznie ich rynkami wynikającymi z lokalizacji punktu sprzedaży lub siedziby, jest to możliwe poprzez prowadzenie sieci podhurtu oraz poprzez udział w różnych przetargach bądź inwestycjach zlokalizowanych z dala od punktu sprzedaży,
- nieistotność kosztów transportu na terenie kraju.

⁵ S.Gronowski, *Ustawa Antymonopolowa Komentarz*, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 1999 r., decyzja nr IV/M.009 *Fiat Geotech/Ford New Holland*, decyzja nr IV/M.256 *Linde/Fiat*.

⁶ Wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 23 marca 2006 r., sygn. akt: XVII Ama 130/04

⁷ Decyzja Prezesa UOKiK z dnia 2 września 2004 r. nr RPZ 21/2004.

Porozumienie zostało zawarte na szczeblu obrotu hurtowego. Producent – KREISEL posiada trzy zakłady produkcyjne - w Poznaniu (centrala), w Będzinie k/Katowic oraz w Ujeździe k/Tomaszowa Mazowieckiego. Od 2005 roku firma posiada także kopalnie kruszywu i piasku EuroKrusz w Nowym Mieście nad Pilicą oraz współpracujący zakład w Krępczej na Opolszczyźnie. KREISEL posiada zatem swoje zakłady produkcyjne na terenie całego kraju, co daje mu możliwość zaopatrywania dystrybutorów w całej Polsce.

W związku z powyższym w niniejszym postępowaniu Prezes Urzędu uznał, że porozumienie zawarto na **krajowym rynku hurtowej sprzedaży chemii budowlanej**.

Zgodnie z polskimi i wspólnotowymi przepisami dotyczącymi porozumień ograniczających konkurencję, porozumienia w zakresie ustalania cen są traktowane bardzo restrykcyjnie i są niedozwolone **niezależnie od wielkości udziału w rynku** przedsiębiorców uczestniczących w porozumieniu.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zakazu zawierania porozumień ograniczających konkurencję nie stosuje się gdy między:

- a) konkurentami, których łączny udział w rynku w roku kalendarzowym poprzedzającym zawarcie porozumienia nie przekracza 5%;
- b) przedsiębiorcami, którzy nie są konkurentami, jeżeli udział w rynku posiadany przez któregokolwiek z nich w roku kalendarzowym poprzedzającym zawarcie porozumienia nie przekracza 10%

W niniejszej sprawie nie było konieczne dokładne określenie posiadanych przez strony postępowania udziałów w rynku, ponieważ zgodnie z art. 7 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ww. wyłączeń spod zakazu zawierania porozumień ograniczających konkurencję nie stosuje się m.in. w przypadku, gdy porozumienia polega na ustalaniu bezpośrednio lub pośrednio, cen i innych warunków zakupu lub sprzedaży towarów.

Porozumienia cenowe, tak jak porozumienie będące przedmiotem niniejszego postępowania nie podlegają także wyłączeniu na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 listopada 2007 r. w sprawie wyłączeń niektórych rodzajów porozumień wertykalnych spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję (Dz. U. z 2007 r., Nr 230, poz. 1691). Zgodnie z § 7 pkt 1 ww. rozporządzenia, określonych w nim wyłączeń nie stosuje się do porozumień wertykalnych, które bezpośrednio lub pośrednio, samodzielnie lub w powiązaniu z innymi okolicznościami zależnymi od stron tych porozumień mają na celu ograniczenie prawa nabywcy do ustalania ceny sprzedaży przez narzucenie przez dostawcę minimalnych lub o określonej wysokości (sztywnych) cen sprzedaży towarów objętych porozumieniem.

Podobne rozwiązanie obowiązuje również na gruncie prawa wspólnotowego, zgodnie z którym nie stosuje się wyłączenia porozumienia wertykalnego spod generalnego zakazu porozumień antykonkurencyjnych, jeżeli ma ono na celu ograniczenie uprawnienia kupującego do ustalania jego cen sprzedaży.⁸

W związku z faktem, iż porozumienie cenowe jest zakazane bez względu na udział w rynku poszczególnych stron porozumienia nawet ewentualne uchybienia w zakresie określenia rynku i błędne przyjęcie udziału rynkowego nie mają znaczenia dla treści rozstrzygnięcia.⁹

⁸ art. 4 rozporządzenia Komisji Europejskiej z dnia 22 grudnia 1999 r. nr 2790/1999 w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych Dz.Urz.L.336/21 z 29.12.1999 r.

⁹ wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 14 lutego 2007 r. sygn. akt XVII Ama 98/06; wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 29 maja 2008 r. sygn. akt XVII Ama 53/07

4. Zawarcie porozumienia – naruszenie zakazu, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

4.1. Rodzaj porozumienia

Na gruncie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów praktyki ograniczające konkurencję można podzielić na praktyki polegające na nadużywaniu pozycji dominującej oraz porozumienia ograniczające konkurencję, w których grupa podmiotów, współdziała ze sobą z zamiarem osiągnięcia celu zakazanego ustawą.

Przedmiotem porozumień ograniczających konkurencję może być obrót towarami na tym samym poziomie rynku (zawierane przez konkurentów porozumienia horyzontalne, poziome), bądź różnych poziomach rynku (zawierane przez podmioty ze sobą nie konkurujące porozumienia wertykalne, pionowe). Porozumienie będące przedmiotem niniejszego postępowania zostało zawarte pomiędzy producentem – KREISEL a jego dystrybutorami, ma zatem charakter pionowy (wertykalny).

4.2. Przesłanki zastosowania art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

Przepis art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów stanowi, że zakazane są porozumienia, których **celem lub skutkiem** jest wyeliminowanie, ograniczenie lub naruszenie w inny sposób konkurencji na rynku właściwym, polegające w szczególności na **ustalaniu, bezpośrednio lub pośrednio, cen** i innych warunków zakupu lub **sprzedaży towaru**. Porozumienia tego rodzaju są w całości lub w odpowiedniej części nieważne.

Jak słusznie podkreślił Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów: „z redakcji tego przepisu jasno też wynika, iż nie jest okolicznością istotną czy planowany cel lub skutek został przez porozumiewające się strony osiągnięty i czy porozumienie weszło w życie. **Zakazane jest już samo porozumienie** określone w art.5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Przy tym należy mieć na względzie, że ustawodawca w art.4 pkt 4 b Ustawy wprowadził definicję porozumienia zgodnie którą, przez porozumienia rozumie się uzgodnienia dokonane w jakiegokolwiek formie przez dwóch lub więcej przedsiębiorców lub ich związki.”¹⁰

Istotą porozumienia jest bowiem już sama „koordynacja zachowań przedsiębiorców nie w drodze nałożenia prawnie wiążącego obowiązku wspólnego działania, lecz przez świadome wskazanie sposobu współdziałania, którego celem lub skutkiem jest ograniczenie konkurencji (...) zakazane jest już samo porozumienie uderzające w konkurencję, a nie to czy było ono do końca wykonane czy nie”¹¹

Europejski Trybunał Sprawiedliwości w jednym ze swoich wyroków podkreślił, iż: „do zastosowania art. 85 ust. 1 traktatu wystarczy, że porozumienie ma na celu zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji niezależnie od jego rzeczywistych skutków. Tak więc w przypadku porozumień, do których dochodzi podczas spotkań konkurujących ze sobą przedsiębiorstw, naruszenie tego postanowienia ma miejsce, gdy spotkania mają taki właśnie cel i zmierzają w ten sposób do sztucznej regulacji rynku. W takim przypadku przedsiębiorstwo ponosi odpowiedzialność z powodu naruszenia, gdy uczestniczyło w tych spotkaniach, znając ich cel, nawet jeśli potem nie zastosowało w praktyce środków ustalonych podczas tych spotkań.

¹⁰ wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 29 maja 2008 r. sygn. akt XVII Ama 53/07; wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 13.09.2006 r. sygn. akt XVI ACa 185/06 Dz.Urz.UOKiK 2007/1/12

¹¹ wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 29 maja 2008 r. sygn. akt XVII Ama 53/07

Mniej więcej regularny udział przedsiębiorstwa w spotkaniach oraz mniej więcej pełne stosowanie w praktyce ustalonych środków nie ma wpływu na istnienie odpowiedzialności”¹²

Treść obowiązujących przepisów, zgodnie z którymi porozumienia cenowe nigdy nie podlegają wyłączeniu spod zakazu ich zawierania, a także jednolite stanowisko doktryny i judykatury wskazuje jednoznacznie, iż porozumienia cenowe należą do najcięższych naruszeń prawa konkurencji.

Cena jest elementem, który najbardziej oddziałuje na stosunki konkurencyjne pomiędzy przedsiębiorcami a jednocześnie wpływa na wybór ofert przez konsumentów¹³. Komisja Europejska jednoznacznie stwierdziła, iż sam fakt istnienia w danym dokumencie klauzuli ograniczającej bezpośrednio lub pośrednio swobodę dystrybutora do ustalania cen odsprzedaży może stanowić naruszenie konkurencji¹⁴.

Ustalanie zatem pomiędzy producentem danych towarów (dostawcą) a dystrybutorami cen minimalnych, czyli cen poniżej których dany produkt nie może być odsprzedawany lub też cen sztywnych, czyli cen o ustalonej wysokości, jest z mocy prawa zakazane i stanowi jedno z najcięższych naruszeń prawa konkurencji. Jak zauważył Europejski Trybunał Sprawiedliwości w wyroku w sprawie *Metro v. Komisja* „swoboda w kształtowaniu cen na rynku jest jednym z najistotniejszych aspektów konkurencji niezakłóconej, a każde niedozwolone wywieranie wpływu na sposób ustalania cen podlega zakazowi.”¹⁵

4.2. Zawiazanie się porozumienia według zasad określonych w artykule 4 pkt 5 i art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

Zgodnie z art. 4 pkt 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przez porozumienie rozumie się:

- a) umowy zawierane między przedsiębiorcami, między związkami przedsiębiorców oraz między przedsiębiorcami i ich związkami albo niektóre postanowienia tych umów,
- b) uzgodnienia dokonane w jakiegokolwiek formie przez dwóch lub więcej przedsiębiorców lub ich związki,
- c) uchwały lub inne akty związków przedsiębiorców lub ich organów statutowych.

Definicja porozumienia w powyższym brzmieniu jest definicją szeroką, pozwalającą na objęcie zakazami wynikającymi z art. 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wszelkich form skoordynowanych zachowań niezależnie działających przedsiębiorców lub ich związków, których celem lub skutkiem jest wyeliminowanie, ograniczenie lub naruszenie konkurencji na rynku właściwym.

Zakaz porozumień ograniczających konkurencję obejmuje zatem wszelkie formy koordynacji działań między przedsiębiorcami, które w sposób celowy prowadzą, w wyniku praktycznej współpracy, do wyeliminowania konkurencji oraz ryzyka gospodarczego, i które powodują powstawanie warunków rynkowych sprzecznych z regulami wolnej konkurencji.

Praktyki uzgodnione to zatem takie „formy koordynacji między przedsiębiorstwami, które nie doprowadziły do zawarcia umowy, ale świadomie pozwalają praktycznej kooperacji między

¹² wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawie Dansk Rørindustri v Commission C 189/02

¹³ E. Modzelewska – Wąchal, Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz. Wydawnictwo Twigger, Warszawa 2002 r.

¹⁴ Decyzja w sprawie *Yamaha* (COMP/37.975/PO)

¹⁵ Sprawa 26/76 *Metro v. Komisja* [1977] ECR 1875

nimi zająć miejsce konkurencji powiązanej z ryzykiem”¹⁶. Innymi słowy, są to wszelkie działania, których celem jest wpływ na zachowania rynkowe, a w szczególności usunięcie niepewności co do postępowań innych przedsiębiorców albo utrzymanie lub zmiana w specjalny sposób polityki handlowej jakiegoś przedsiębiorstwa, gdy nie jest ona zależna od gry sił rynkowych.

Podkreślić należy, iż zgodnie z obowiązującym orzecznictwem zakazane ww. ustawą porozumienie nie musi mieć wyłącznie formy umowy pisemnej. Może nim być również każde, podjęte w jakiegokolwiek formie uzgodnienie przedsiębiorców lub związków przedsiębiorców skierowane przeciwko osobom trzecim, nie będącymi stronami porozumienia. Efektem takich uzgodnień jest skoordynowanie zachowań rynkowych konkurentów, zaś celem wyeliminowanie lub ograniczenie konkurencji, czyli wyeliminowanie niepewności co do przebiegu procesów rynkowych i warunków działania członków porozumienia.¹⁷

Jak trafnie zauważył Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 5 października 2005 r.: „istotą porozumień cenowych jest koordynacja zachowań przedsiębiorców nie w drodze nałożenia prawnie wiążącego obowiązku, lecz przez świadome wskazanie sposobu współdziałania, którego celem lub skutkiem jest ograniczenie konkurencji. Takie zachowanie przedsiębiorców pozwala na wyeliminowanie ich niepewności co do przebiegu procesów rynkowych i warunków działania konkurentów, która to niepewność jest podstawą działania konkurencji. Do wykazania istnienia porozumienia ograniczającego konkurencję **nie jest konieczne istnienie sformalizowanej umowy**, wystarczające jest ustalenie, że nastąpiła świadoma koordynacja zachowań przedsiębiorców i przyjęcie sposobu współdziałania, którego skutkiem jest ograniczenie konkurencji.”¹⁸

Porozumienie może dojść do skutku w jakiegokolwiek formie. Przykładem porozumień może być nawet sama wymiana informacji pomiędzy przedsiębiorcami co do cen lub kosztów, skutkiem czego może dojść na rynku do ujednoczenia cen. Z ustawowej definicji porozumienia jednoznacznie wynika, że antykonkurencyjne porozumienie nie musi przybierać formy pisemnej umowy. Często porozumienie zawierane jest ustnie, a o jego obowiązywaniu świadczą jedynie określone działania rynkowe jego uczestników.

Porozumienie może przybrać formę umowy dwustronnej lub wielostronnej, ustnej lub pisemnej, wyraźnej bądź też dorozumianej. Często jednakże stosunki handlowe łączące kontrahentów mogą nadawać charakter porozumienia antykonkurencyjnego aktom jednostronnym. Jest tak w przypadku okólników, informacji, czy ofert handlowych lub promocyjnych nakłaniających do sprzedawania określonych produktów po ustalonej cenie. Sugestie zawarte w takich dokumentach często przyjmowane są przez adresatów w drodze milczącej zgody lub pełnią też funkcję „środka nacisku”.¹⁹

W niniejszej sprawie zostały zgromadzone **dowody bezpośrednie** wskazujące na istnienie porozumienia cenowego - w formie **pisemnej umowy** - pomiędzy KREISEL a jego dystrybutorami (pozostałymi stronami postępowania).

W toku postępowania antymonopolowego Prezes Urzędu ustalił bezspornie, iż KREISEL zawartych z dystrybutorami umowach handlowych oraz ich sporządzanych do nich aneksach stosował od 2001 r. postanowienie zawarte w § 5 ust. 8 (dawniej ust. 6 funkcjonujące w 2000 r.), zgodnie z którym:

¹⁶ wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 14 lipca 1972r. w sprawie Imperial Chemical Industries Ltd przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb. Wyr. ETS 1972, s. 619 za: Zakaz porozumień ograniczających konkurencję I, Urząd Antymonopolowy, Warszawa 1996, s. 28

¹⁷ wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 05 października 2005 r. sygn. akt VI ACa 1146/04.

¹⁸ Wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 5 października 2005 r. , sygn. akt VI ACa 1146/04

¹⁹ Podobne stanowisko przyjęła Komisja Europejska w decyzjach: 98/273/WE *Volkswagen*, 2006/431/WE *SEP i inni v. Automobiles Peugeot S.A.*

„Dystrybutor zobowiązuje się do odsprzedaży hurtowej produktów KREISEL w cenach nie niższych od cen fabrycznych pomniejszonych maksymalnie o 28%. W przypadku wystąpienia potrzeby sprzedaży w niższych cenach Dystrybutor musi uzyskać pisemną akceptację KREISEL.”

Umowy handlowe zawierające ww. postanowienie zostały przez wszystkich uczestników postępowania podpisane, co oznacza, że doszło do złożenia zgodnych oświadczeń woli i umowy wiązały strony. Tym samym zawarte w umowach postanowienie § 5 ust. 8 (dawniej ust. 6), zobowiązujące do nie stosowania cen odsprzedaży niższych od cen fabrycznych pomniejszonych maksymalnie o 28%, stanowi porozumienie w rozumieniu ww. przepisu prawnego.

Warunkiem uznania określonych skoordynowanych działań przedsiębiorców za porozumienie jest dobrowolność zawarcia porozumienia przez wszystkich jego uczestników. Strony postępowania nie kwestionowały faktu zawarcia umów handlowych, czyli złożenia oświadczenia woli, mocą którego umowa handlowa, w tym postanowienie dotyczące minimalnych cen odsprzedaży stała się dla stron wiążąca. Niektóre strony postępowania podniosły jednakże argumenty świadczące *implicite* o tym, iż przy zawieraniu umów handlowych nie została spełniona przesłanka dobrowolności. Strony postępowania: V-BUD Walkiewicz Sp. z o.o. w Wysogotowie, AB Behcicki Sp. z o.o. we Wrocławiu, GLAZUR-ŁUCZAK Sp.j. w Bielsku Podlaskim podniosły, iż umowa handlowa z KREISEL „nie podlegała negocjacom”. ELGROM Sp. z o.o. w Olsztynie i PHU CAMARO Artur Błoński Jan Niedojad Sp.j. określili wprost, że warunki umowy zostały im „narzucone”. Jak wyjaśniła BUMA P.M.S. Wielowscy Sp.j. w Sieradzu, umowa handlowa zawierająca kwestionowane przez Prezesa Urzędu postanowienie była pierwszą umową podpisaną z KREISEL, dlatego możliwości negocjacyjne były znikome. PW MIWA Mirosław Wislocki w Gliwicach stwierdził, iż umowa handlowa zawarta przez niego z KREISEL miała charakter umowy adhezyjnej i nie podlegała negocjacji.

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości fakt, iż umowy handlowe z przedsiębiorcami, w tym ze stronami niniejszego postępowania KREISEL zawierał w oparciu o przygotowany przez siebie wzór umowy. Pojęcia wzorca umów jest pojęciem doktrynalnym i należy przez nie rozumieć „wszelkie klauzule umowne, które zostały przygotowane z góry na użytek przyszłych umów. Są one opracowane jednostronnie przez podmioty (lub na ich zlecenie), które zamierzają zawrzeć wiele umów na identycznych warunkach kontraktowych.”²⁰

KREISEL zawierał wiele umów dotyczących dystrybucji produkowanej przez siebie chemii budowlanej, dlatego naturalnym jest fakt, iż umowy zawierane były w oparciu o wzorzec umowny. Zawarcie umowy handlowej nie ograniczało się jednakże jedynie do wyrażenia lub nie wyrażenia zgody na przedstawione przez KREISEL warunki, ponieważ szczegóły oferty handlowej były negocjowane w przypadku każdej umowy. Przykładowo, Firma Handlowa BOZ S.A. w Rzeszowie twierdzi, iż przedstawiony wzorzec umowy handlowej nie podlegał negocjacom, jednakże negocjacom podlegały takie kwestie jak wysokość rabatu podstawowego, terminy płatności oraz wysokość limitu kredytowego.

W niniejszej sprawie wzorzec umowny ma charakter formularza, w którym wypełniane są miejsca przeznaczone na indywidualizację podmiotową oraz uszczegółowienie przedmiotu świadczenia oraz uzupełnienie innych danych pozwalających na doprecyzowanie praw i obowiązków stron umowy. Na gruncie obowiązujące prawa nie ma wątpliwości, że umowy pomiędzy KREISEL, a jego dystrybutorami zostały zawarte na podstawie przygotowanego przez producenta wzorca, co nie świadczy o tym, iż w ogóle nie był on, czy też nie mógł być przedmiotem negocjacji. Przewidziana w art. 385¹ Kodeksu cywilnego sankcja nieważności dotyczy jedynie postanowień umowy zawieranej z konsumentem, które nie zostały z nim

²⁰ M.Bednarek [w:] red. E. Łętowska, *System prawa prywatnego. Prawo zobowiązań – część ogólna*, Warszawa 2006, s. 541 i cyt. tam literatura.

uzgodnione i kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

W przypadku przedsiębiorców, ze względu na profesjonalny charakter ich działalności oraz niewątpliwie silniejszą pozycję niż mają w umowach konsumenci trudno przyjąć, iż są oni zmuszeni do podpisania umów na warunkach przedstawionych przez producenta towarów, które chcą dystrybuować i pozbawieni są w tych relacjach handlowych jakiegokolwiek samodzielności, czy możliwości wpływania na treść wiążącej strony umowy.

Jak słusznie podkreśla się w doktrynie: „podmiot zawierający umowę w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej powinien być dostatecznie przygotowany do krytycznej analizy kontraktów oraz do należytej oceny i wyważenia korzyści i ryzyk, które mogą wyniknąć z zawieranej przezeń umowy. Ponadto wskazuje się, że zwłaszcza w obrocie profesjonalnym należy przywiązywać wagę do znaczenia stabilności umów oraz konieczności respektowania zasady ponoszenia przez przedsiębiorcę ryzyka gospodarczego własnych działań.”²¹

W niniejszej sprawie podkreślić należy, iż nawet jeśli dystrybutorzy nie mieli wyraźnego zamiaru zawarcia porozumienia ograniczającego konkurencję w chwili nawiązywania pierwszych kontaktów handlowych z KREISEL, to jednakże podpisali umowy handlowe zawierające klauzulę dotyczącą porozumienia cenowego, przez co przystąpili do porozumienia. Jak wynika z odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania, żaden z dystrybutorów nie podniósł w rozmowach z KREISEL problemu wątpliwości związanych z kwestionowaną przez Prezesa Urzędu klauzulą.

Należy przyjąć, iż w przypadku rzeczywistej woli nie przystępowania do porozumienia dystrybutorzy co najmniej wyraźnie zwrócili by KREISEL uwagę na fakt, iż nie zamierzają uczestniczyć w tym porozumieniu i wnoszą o wykreślenie tego postanowienia z treści umowy. Takie postępowanie mogłoby skłonić KREISEL do wcześniejszego zaniechania stosowania przygotowanego przez siebie wzorca umownego.

Strony niniejszego postępowania są profesjonalnymi uczestnikami obrotu gospodarczego, dlatego nie można przyjąć, iż nie czytali oni, ani nie analizowali treści umowy zawieranej z KREISEL. Niektóre strony postępowania (AGROMA-BUD Sp. z o.o. w Szczecinie oraz KWARTET Firma Handlowo Inwestycyjna Rafał Czumań w Kętrzynie) wskazywały, iż kwestionowany zapis dotyczący porozumienia cenowego nie był przez nich analizowany, czy też umowa była podpisywana bez prawnej konsultacji. W przypadku jeśli rzeczywiście dochodziło do sytuacji, w której kontrahenci podpisywali umowy bez ich analizy, czy nawet przeczytania należy stwierdzić, iż zaniechania w tej mierze stanowią jedynie wyraz braku profesjonalizmu w prowadzeniu działalności gospodarczej i nie są żadną okolicznością wskazującą, iż nie doszło do zawarcia porozumienia.

W ocenie Prezesa Urzędu nie można również uznać, iż przedsiębiorcy ci przystępując do tego porozumienia działali w stanie tzw. „wyższej konieczności”. Należy mieć na uwadze, iż przedsiębiorcy ci nie musieli przystępować do tego porozumienia i zgadzać się na warunki umowy zaproponowane im przez KREISEL. Przystąpienie do tego porozumienia było spowodowane jedynie ze strony dystrybutorów zamiarem posiadania w swojej ofercie wyrobów tego przedsiębiorcy.

Z punktu widzenia prawa antymonopolowego nie ma żadnego znaczenia nawet fakt, czy organ uprawniony do prowadzenia spraw firmy wiedział, czy też nie wiedział o działaniach niezgodnych z prawem konkurencji. Jak trafnie zauważyła Komisja Europejska w decyzji *VIHO v. Parker Pen* fakt, że klauzula antykonkurencyjna została wprowadzona do kontraktu przez organ nie upoważniony, nie ma wpływu na odpowiedzialność przedsiębiorstwa za naruszenie konkurencji.²²

²¹ M.Bednarek, op. cit, s. 549-550

²² Decyzja Komisji 92/426 w sprawie *VIHO v. Parker Pen*

Skoro w niniejszej sprawie dystrybutorzy podpisali umowę, nie podnosząc, w toku negocjacji jej treści, procesu podpisywania, a także wieloletnim okresie jej obowiązywania, żadnych wątpliwości dotyczących jej treści należy zgodnie z doświadczeniem życiowym przyjąć, iż przy jej zawieraniu oraz przez cały okres jej obowiązywania nie mieli żadnych wątpliwości dotyczących jej wiążącego charakteru. W dodatku umowy handlowe zostały zawarte przez organy uprawnione do reprezentowania przedsiębiorców.

W związku z powyższym należy stwierdzić, iż nie zasługują na uwzględnienie argumenty stron świadczące o tym, iż umowa została im „narzucona” przez KREISEL i nie mieli oni świadomości, czy też woli przystępowania do porozumienia ograniczającego konkurencję. W ocenie Prezesa Urzędu nie budzi wątpliwości fakt, iż doszło do świadomego zawarcia przez strony niniejszego postępowania porozumienia ograniczającego konkurencję.

Za świadomym zawarciem porozumienia przemawia także fakt, iż w czasie często wieloletniego obowiązywania umów handlowych zawierających postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży hurtowej, żaden z jego uczestników wyraźnie się od niego nie zdystansował, np. poprzez zwrócenie uwagi KREISEL, iż postanowienie to nie jest przestrzegane, wniesienie o wykreślenie tego postanowienia, czy też poprzez zawiadomienie Prezesa Urzędu o stosowaniu przez KREISEL wzorca umownego stanowiącego wyraz zawarcia zakazanego porozumienia.

Prezes Urzędu podziela pogląd Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z którym milczące przyzwolenie dla tej niezgodnej z prawem inicjatywy bez wyraźnego i otwartego zdystansowania się od jej treści lub złożenia w tej sprawie doniesienia organom administracyjnym, prowadzi do tego, iż wspiera się kontynuowanie niezgodnego z prawem postępowania i zapobiega lub utrudnia jego wykrycie.²³ Nie zdystansowanie się dystrybutorów do zawartej umowy stanowiącej, nawet w przypadku braku jego stosowania w praktyce powoduje, że strony stają się rzeczywistymi uczestnikami porozumienia. Każdy z dystrybutorów „stwarza w ten sposób, przynajmniej wrażenie, że jego nastawienie jest analogiczne jak konkurentów.”²⁴

Konkludując, należy stwierdzić bezspornie, iż na krajowym rynku sprzedaży chemii budowlanej doszło do zawarcia pomiędzy KREISEL a jego dystrybutorami (pozostalymi stronami postępowania) porozumienia ograniczającego konkurencję **w formie umowy**.

Spełniona została zatem pierwsza przesłanka zastosowania art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów polegająca na zawiązaniu porozumienia według zasad określonych w artykule 4 pkt 5 i art. 6 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy.

4.3. Analiza przesłanki zastosowania art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów polegającej na celu lub skutku porozumienia, którym jest wyeliminowanie, ograniczenie lub naruszenie w inny sposób konkurencji na rynku właściwym.

W myśl art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane są porozumienia, których celem lub skutkiem jest wyeliminowanie, ograniczenie lub naruszenie w inny sposób konkurencji na rynku właściwym, polegające m.in. na ustalaniu bezpośrednio lub pośrednio cen sprzedaży towarów.

Stosownie do treści art. 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zakazane jest porozumienie, którego celem lub skutkiem jest wyeliminowanie, ograniczenie lub naruszenie w inny sposób konkurencji na rynku właściwym. Cel antykonkurencyjny i skutek antykonkurencyjny porozumienia nie muszą zatem wystąpić łącznie. Dla stwierdzenia naruszenia art. 6 ust. 1 pkt 1

²³ wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 29 maja 2008 r. sygn. akt XVII Ama 53/07

²⁴ Wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 10 maja 2006 r. ., sygn. akt XVII AmA 13/05

nie ma zatem istotnego znaczenia czy doszło do ograniczenia czy eliminacji konkurencji, skoro już sam cel może stanowić o nielegalności porozumienia.²⁵

Cel porozumienia można określić jako wolę jego uczestników wyrażoną w treści określonego dokumentu, jak również to czego strony porozumienia wyraźnie nie określiły w umowie, ale zamierzają osiągnąć. Dla określenia celu porozumienia podstawowe znaczenie ma obiektywny cel, a nie subiektywne wyobrażenia jego stron o zamiarach czy motywach działania. Cel porozumienia wypływa zatem z całokształtu albo przynajmniej z części postanowień umowy, przy czym dla jego oceny należy także uwzględnić okoliczności jego realizacji²⁶. Ponadto, nie ma znaczenia czy cel w postaci ograniczenia konkurencji został osiągnięty, wystarczy wykazanie, że strony porozumienia stawiają sobie taki cel.

Wymaga ponadto podkreślenia, iż dla stwierdzenia naruszenia art. 6 ust. 1 pkt 1 nie ma istotnego znaczenia czy doszło do ograniczenia czy eliminacji konkurencji, skoro już sam cel zawarcia porozumienia może stanowić o nielegalności porozumienia²⁷. Nawet jeśli nie zaobserwowano stosowania w praktyce ustalonych cen, sam fakt istnienia dokumentów ustalających taki stan rzeczy ma na celu ograniczenie konkurencji. Natomiast jeśli celem porozumienia jest zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji to nie ma potrzeby brać pod uwagę rzeczywistych skutków porozumienia.²⁸

Odnosząc się do negatywnego skutku zachowania się przedsiębiorców Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził w swoim orzeczeniu, że „dla uznania konkretnego działania za przejaw praktyki monopolistycznej nie jest wcale konieczne, aby owo zachowanie wywołało skutki na rynku. **Dla bytu praktyki monopolistycznej wystarczająca jest już możliwość wystąpienia na rynku negatywnych skutków** będących przejawem ograniczenia konkurencji”²⁹.

Zgodnie z innym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów³⁰, „nie jest konieczne udowodnienie faktycznego stosowania przez przedsiębiorcę praktyki monopolistycznej (...). Z treści art. 1 ust. 2 ustawy wynika bowiem, że jej reżimowi podlegają nie tylko praktyki monopolistyczne ograniczające konkurencję, które wywołały bądź aktualnie wywołują skutki na terenie Polski, ale również **praktyki, które choćby tylko hipotetycznie, mogą wywoływać takie skutki.**”

W nawiązaniu do przytoczonych wyroków należy stwierdzić, że w świetle ustawy antymonopolowej zakazane jest już samo zawarcie (istnienie) porozumienia ukierunkowanego na ograniczenie konkurencji, nie zaś osiągnięcie takiego skutku, a sam efekt ograniczenia konkurencji wcale nie musi wystąpić.

Doktryna prawa również stoi na jednolitym stanowisku zgodnie, z którym dla oceny czy nastąpiło zawarcie porozumienia zakazanego na mocy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie jest konieczne, aby porozumienie było realizowane w praktyce: „O praktyce tej decyduje bowiem już sam **uzgodniony zamiar** przedsiębiorców wpłynięcia na rynek w sposób sprzeczny z prawem, nie zaś skutek takiego działania.”³¹ Podkreśla się równocześnie, iż: „Dla zastosowania wobec danego porozumienia art. 6 u.o.k.k. **nie jest konieczne, aby antykonkurencyjny cel został osiągnięty** (w całości lub części) (...) Irrelevantna jest także okoliczność, z jakich powodów nie doszło do osiągnięcia skutków antykonkurencyjnych, tj. czy

²⁵ Wyrok SOKiK z dnia 24 marca 2004 r. sygn.: XVII Ama 40/02

²⁶ T. Skoczny, W. Springer, Zakaz porozumień ograniczających konkurencję I, Urząd Antymonopolowy, Warszawa 1996 r.

²⁷ Wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 24 marca 2004 r. sygn.: XVII Ama 40/02

²⁸ Podobne stanowisko przyjął Prezes Urzędu w decyzji nr RPZ 23/2006 z dnia 25 sierpnia 2006 r.

²⁹ Wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 15 lipca 1998 r., sygn. akt: XVII Ama 32/98

³⁰ Wyrok SOKiK z dnia 7 lipca 2004 r. sygn. akt XVII Ama 65/03

³¹ S. Gronowski, Ustawa antymonopolowa. Komentarz, Warszawa 1999 r. s. 174, por. wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 1 marca 1993 r. sygn. akt XVII Amr 37/92, OG 1993, z. 3, poz. 63

było to następstwem celowego zaniechania samych stron, czy też stało się to z innych przyczyn „zewnątrznych”, np. wskutek zmian strukturalnych lub instytucjonalnych na rynku albo w wyniku działań Prezesa UOKiK.”³²

Także Europejski Trybunał Sprawiedliwości konsekwentnie podnosił, że nie ma potrzeby brać pod uwagę rzeczywistych skutków porozumienia, jeżeli jego celem jest zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji.³³

Jak zauważyła Komisja w decyzji w sprawie *Yamaha*, nie stosowanie się dystrybutorów do cen „rekomendowanych”, które faktycznie są cenami minimalnymi (lub sztywnymi) nie oznacza, że w danym przypadku nie ma naruszenia regul konkurencji. Fakt istnienia w danym dokumencie klauzuli ograniczającej bezpośrednio lub pośrednio swobodę dystrybutora do ustalania cen odsprzedaży już samo w sobie jest naruszeniem konkurencji.³⁴

Zarówno w świetle brzmienia art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, a także jednolitego orzecznictwa i stanowiska doktryny nie zasługują na uwzględnienie argumenty stron dotyczące braku realizowania porozumienia w praktyce. Podniesione przez strony okoliczności, świadczące o dokonywaniu sprzedaży poniżej cen fabrycznych obniżonych maksymalnie o 28% mogą mieć wpływ jedynie na wymiar wymierzonej kary, jednakże nie uchylają odpowiedzialności stron za zawarcie porozumienia ograniczającego konkurencję, którego celem było niewątpliwie naruszenie konkurencji. **Fakt nie stosowania się stron do treści zawartego porozumienia nie ma wpływu na bezprawny charakter zawartego porozumienia.**

W ocenie Prezesa Urzędu porozumienie pomiędzy KREISEL a jego dystrybutorami dotyczące minimalnych cen odsprzedaży miało w sposób oczywisty na celu wyeliminowanie lub co najmniej ograniczenie konkurencji na rynku właściwym tj. rynku sprzedaży chemii budowlanej.

Antykonkurencyjny charakter porozumienia wynika z samej treści § 5 ust. 8 umów handlowych zawieranych przez KREISEL z dystrybutorami. Postanowienia nakazującego dystrybutorom przestrzegać określonych cen minimalnych w dalszej odsprzedaży nie można bowiem racjonalnie uzasadnić inaczej, niż poprzez przyjęcie, iż miało ono na celu ograniczenie konkurencji wewnątrzmarkowej. KREISEL w odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania antymonopolowego podał, iż poprzez wprowadzenie tego porozumienia chciano uniknąć sytuacji sprzedaży produktów chemii budowlanej po cenach niższych niż ceny produkcji. Poziom 28% został obliczony jako pułap opłacalności sprzedaży.

Przykładowo, w przypadku niektórych dystrybutorów KREISEL przyznawał im rabat od cen fabrycznych w wysokości 35%, zatem postanowienie dotyczące minimalnych cen odsprzedaży nie niższych niż ceny fabryczne obniżone o 28% z założenia określało przedział, w ramach którego dystrybutor mógł realizować swój zysk. Producent określając minimalną wysokość cen odsprzedaży, zapewniał równocześnie minimalną wysokość zysku dystrybutora, co w sposób oczywisty prowadzi do naruszenia interesów ekonomicznych odbiorców końcowych.

Powyższe świadczy o zamiarze ingerowania w decyzje swoich kontrahentów i ustalania po jakich cenach będą oni prowadzić dalszą sprzedaż produkowanej przez KREISEL chemii budowlanej. Równocześnie dystrybutorzy mieli świadomość jaki pułap opłacalności dotyczy nie tylko ich, ale także innych uczestników rynku. W ten sposób porozumienie w swoim założeniu miało prowadzić do ograniczenia cenowej konkurencji wewnątrzmarkowej.

³² K. Kohutek, M. Sieradzka, *Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz*, Warszawa 2008, s. 254

³³ Wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych 56 i 58/64 *Consten and Grundig* [1966], ECR 429; zob. też: wyrok ETS w sprawie C-235/92 P *Montecatini* [1999], ECR I-4539, par. 122; wyrok ETS w sprawie C-277/87 *Sandoz Prodotti Farmaceutici v Commission* [1990] ECR I-45; wyrok w sprawie C-219/95 P *Ferriere Nord v Commission* [1997] ECR I-4411, par. 14 i 15.

³⁴ Decyzja w sprawie *Yamaha* (COMP/37.975/PO)

Zawarte porozumienie dotyczyło minimalnych cen odsprzedaży, czyli jednego z najistotniejszych jeśli nie najistotniejszego elementu stosunków umownych jakim jest cena za oferowane towary. Ceny są elementem umowy na ogół najsilniej oddziałującym na relacje konkurencyjne pomiędzy przedsiębiorcami, a zarazem wpływającymi na atrakcyjność oferty dla konsumentów. Nieskrępowana i niezakłócona konkurencja cenowa wymusza ponadto na przedsiębiorcach podejmowanie działań zmierzających do racjonalizacji wysokości kosztów oraz wzrostu efektywności. Dlatego też prawo konkurencji jak i orzecznictwo organów zajmujących się ochroną konkurencji, kładzie szczególny nacisk na wykrywanie tego rodzaju porozumień na rynku.

W myśl art. 6 ust. 1 pkt ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane jest nie tylko ustalanie cen, ale także i ich elementów, tj. np. marż handlowych, wszelkich narzutów do cen, rabatów, upustów jak i innych składników kalkulacyjnych ceny mających wpływ na ostateczny poziom cen. Zakazane są porozumienia cenowe mające na celu ustalenie konkretnego poziomu cen jak i cen minimalnych tj. takich poniżej, których przedsiębiorcy będący stronami porozumienia nie mogą stosować w relacjach z kontrahentami.

Porozumienia cenowe są zakazane zarówno wtedy gdy są zawierane przez konkurentów (porozumienia horyzontalne, poziome) jak i przez przedsiębiorców działających na różnych szczeblach obrotu (tzw. porozumienia wertykalne, pionowe) o ile mają potencjalny lub rzeczywisty wpływ na konkurencję. Typowym przykładem tego rodzaju praktyki jest ustalanie pomiędzy przedsiębiorcami działającymi na różnych szczeblach obrotu minimalnych cen odsprzedaży lub też minimalnych marż należnych dystrybutorowi, gdyż ogranicza to możliwość reagowania przez tego dystrybutora na impulsy rynkowe, a w efekcie zniekształca działanie mechanizmów konkurencji. Prawidłowo funkcjonujący system konkurencji wywiera również wpływ na konsumentów, tworzy bowiem na nim możliwość dokonywania racjonalnych wyborów produktów, które najlepiej zabezpieczają potrzeby konsumenta. Natomiast zakłócenie systemu konkurencji poprzez zawarcie niedozwolonego porozumienia cenowego powoduje, że ceny kształtują się na wyższym poziomie niż wynikałoby to z wolnorynkowej gry popytu i podaży. W wyniku porozumień, ceny produktów ulegają sztuczному podwyższeniu z oczywistą szkodą dla konsumentów. Celem zakazu porozumień cenowych jest zatem oprócz maksymalizacji efektywności działań ekonomicznych, ochrona interesów konsumentów. Dla konsumentów konkurencja oznacza bowiem bogatszą ofertę, niższe ceny i wyższą jakość towarów i usług.

W tym miejscu należy wskazać, iż zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości: „ustalenie ceny, nawet takiej, która ma jedynie charakter rekomendacji ogranicza konkurencję, ponieważ umożliwia wszystkim uczestnikom rynku przewidzieć z dużym stopniem prawdopodobieństwa, jaka będzie polityka cenowa ich konkurentów, zwłaszcza jeśli istnieje możliwość przeprowadzania kontroli i pociągnięcia do odpowiedzialności za ich niestosowanie.”³⁵ Nawet w przypadku, gdy uprzednio ustalone ceny nie są przestrzegane w praktyce uznać należy, że decyzja wprowadzająca te ceny ma na celu ograniczenie konkurencji.³⁶

W sprawie niniejszej **cel antykonkurencyjny** jest widoczny w samej treści zapisu § 5 ust. 8 (wcześniej § 5 ust. 6), zgodnie z którym Dystrybutor **zobowiązuje się** do sprzedaży towarów w cenach nie niższych niż ceny fabryczne obniżone maksymalnie o 28%.

Zawarcie tego porozumienia przez KREISEL i jego dystrybutorów miało na celu zapewnienie pewności co do wysokości cen stosowanych na dalszych etapach dystrybucji. Porozumienie w swoim założeniu miało uniemożliwić tym przedsiębiorcom nieograniczone reagowanie na zaistniałą sytuację na rynku, dostosowywania stosowanych przez siebie cen w zależności od posunięć cenowych konkurentów. Trybunał Sprawiedliwości w swoim orzecznictwie uznał, iż narzucanie cen odsprzedaży czyni niemożliwym wprowadzanie metod sprzedaży pozwalających

³⁵ Wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie 8/72 Vereenigin van Cemethandelaren [1972] ECR 977

³⁶ Wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie 246/86 Belasco [1989] ECR 2117

na zaopatrywanie konsumentów na warunkach ekonomicznie bardziej korzystnych, co potwierdza uczestnictwo w porozumieniu ograniczającym konkurencję.³⁷

Ponadto porozumienie w swoim założeniu przewidywało, iż dystrybutorzy z dużą dozą prawdopodobieństwa będą mogli przewidzieć wysokość stosowanych cen przez konkurentów. Eliminowało to niepewność dystrybutorów, co do ich wzajemnego zachowania cenowego na rynku, skutkiem czego była rezygnacja z rywalizacji cenowej między nimi i ograniczenie konkurencji tzw. „wewnątrzmarkowej”. „Ustalanie cen, nawet tych, które tylko stanowią cel, wpływa na konkurencję, ponieważ takie docelowe ceny umożliwiają wszystkim uczestnikom kartelu przewidywanie z dużą dozą pewności, jaka będzie polityka cenowa ich konkurentów”³⁸.

Tego rodzaju porozumienia powodują bezpośrednie ingerowanie w istotne mechanizmy konkurencji na rozpatrywanym rynku. Jak orzekł to Sąd Pierwszej Instancji w jednym ze swoich wyroków³⁹ przedsiębiorcy wyrażając wspólny zamiar stosowania danego poziomu cen dla swoich towarów, porzucają swoją niezależną politykę cenową, a przez to naruszają reguły konkurencji.

W tym miejscu należy podkreślić iż zgodnie z powyższym nie zasługują na uwzględnienie argumenty pełnomocnika KREISEL, który twierdzi, iż nie doszło do ograniczenia konkurencji, ponieważ kwestionowane postanowienie było jedynie „zaleceniem”. Wiążący i kategoriyczny charakter § 5 ust. 8 nie budzi wątpliwości, co potwierdza także treść wzorca dodatkowej umowy handlowej, która wprost przewidywała sankcje za nieprzestrzeganie porozumienia i kontrolę jego przestrzegania przez właściwego pracownika KREISEL. Pomimo faktu, iż pomiędzy stronami niniejszego postępowania nie zostały zawarte dodatkowe umowy handlowe, treść wzorca dodatkowo potwierdza zdecydowane nastawienie producenta dla zrealizowania swojego celu, jakim było zmuszenie dystrybutorów do przestrzegania wyliczonego przez producenta pulapu opłacalności sprzedaży.

Nie zasługują na uwzględnienie argumenty pełnomocnika KREISEL, który z faktu nie wykonywania w praktyce porozumienia wysuwa wnioski, iż „nie było ono objęte porozumieniem (ustaleniem) stron umowy”. W doktrynie prawa cywilnego nie budzi wątpliwości, iż odrębnymi kategoriami pojęciowymi są: zawarcie i wykonywanie umowy. Przykładowo należy wskazać, iż zgodnie z orzecznictwem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: „fakt, że poszczególne Spółki nie do końca realizowały program stabilizacji cen nie przesądza w ocenie Sądu o braku istnienia porozumienia. Jak przy każdej umowie, która **nie przestaje być umową tylko z tego powodu, że jedna ze stron nie do końca wywiązuje się ze swoich zobowiązań**. Należy w tym miejscu jeszcze raz podkreślić, że zakazane jest już samo antykonkurencyjne porozumienie a nie tylko jego realizacja.”⁴⁰

Wnioskowanie pełnomocnika KREISEL, zgodnie z którym umowa niewykonywana nie została zawarta należy uznać za nieporozumienie. Na marginesie dodać należy, iż nawet gdyby porozumienie miało charakter rekomendacji, czy zalecenia podlegałoby ono ocenie co do zgodności z art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Dystrybutorzy podpisując umowy z KREISEL przedsiębiorcą mieli możliwość zapoznania się z treścią tych umów a podpisując je zaakceptowali warunki na jakich miała odbywać się współpraca handlowa pomiędzy tymi przedsiębiorcami.

³⁷ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 17 stycznia 1984r. w połączonych sprawach 43 i 63/82 De Vereeniging (...) p-ko Komisji (zb.orz. 1984, 19).

³⁸ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 17 października 1972r. w sprawie 8/72 Vereeniging van Cementhandelaren PKO Komisji (zb. Orz. 1972, 977).

³⁹ Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 lipca 2003r. w sprawie T-224/00 Archer Daniels (...) p-ko Komisji (zb. Orz. 2003, II-2597).

⁴⁰ wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 29 maja 2008 r. sygn. akt XVII Ama 53/07

Przedsiębiorca który nie tylko otwarcie nie dystansuje się od porozumienia, które ma na celu zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji, ale wręcz stosuje się do jego treści, staje się jego rzeczywistym uczestnikiem. Stwarza w ten sposób, przynajmniej wrażenie, że jego nastawienie jest analogiczne jak konkurentów⁴¹. Podobne stanowisko zajął Sąd Pierwszej Instancji, który w jednym z wyroków⁴² rozpatrującym odwołanie od decyzji Komisji Europejskiej uznał, iż porozumienie opiera się na istnieniu zgodności i chęci przynajmniej dwóch stron. Tym samym Dystrybutorzy podpisując umowę zaproponowaną im przez KREISEL zaakceptowali warunki tej umowy i dobrowolnie przystąpili do tego porozumienia.

Sąd Pierwszej Instancji słusznie uznał, iż z faktu, że przedsiębiorstwa dokonywały sprzedaży poniżej cen odniesienia, nie można wywieść, że porozumienie nie wywołało negatywnych skutków. **Korzyść uczestników zmowy wynikała z wzajemnej wiedzy o stanowisku w przedmiocie cen, co niemalże w całości zlikwidowało wzajemną niepewność w relacjach handlowych.**⁴³

Tym samym brak realizacji tego porozumienia może mieć wpływ jedynie na wysokość nałożonej kary na tych przedsiębiorców, nie może natomiast prowadzić co stwierdzenia, iż sprawie tej niedoszło do zawarcia niedozwolonego porozumienia ograniczającego konkurencję. Na fakt zawarcia porozumienia nie ma także wpływu fakt, iż niektórzy przedsiębiorcy prowadzili jedynie dodatkowo dalszą sprzedaż produktów KREISEL, a w większości dokonywali zakupów na własne potrzeby.

Jak już zaznaczono wcześniej, bez znaczenia dla oceny faktu zawarcia tego porozumienia jest okoliczność, czy w efekcie doszło do ujednoczenia cen u dystrybutorów. Tak więc, dla stwierdzenia zarzucanej praktyki **decydujące znaczenie ma sam fakt ustalenia cen**, nie zaś to, czy były one rzeczywiście stosowane przez przedsiębiorców działających na rynku.

4.4 Stosowanie praktyki oraz jej zaniechanie.

Jak podkreślono wyżej dla stwierdzenia praktyki ograniczającej konkurencję polegającej na zawarciu porozumienia nie jest konieczne jego realizowanie w praktyce. W niniejszej sprawie brak jest dowodów świadczących, iż strony postępowania realizowały w praktyce postanowienie zobowiązujące dystrybutorów chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL do stosowania cen odsprzedaży nie niższych niż ceny fabryczne obniżone maksymalnie o 28%.

Wszyscy dystrybutorzy, wobec których zostało wszczęte postępowanie antymonopolowe twierdzą, iż postanowienie dotyczące minimalnych cen odsprzedaży uważali za mające jedynie charakter „formalny” i nigdy nie zwracali się do KREISEL o zgodę na sprzedaż towarów po cenach niższych niż wynikające z ceny minimalnej. Postanowienie to nie obowiązywało więc w praktyce działalności dystrybutorów, a także KREISEL, który nie monitorował realizacji porozumienia w praktyce.

Przeprowadzone postępowanie antymonopolowe nie doprowadziło do uzyskania dowodów świadczących o realizowaniu porozumienia dotyczącego minimalnych cen odsprzedaży hurtowej produktów KREISEL. Część dystrybutorów przedstawiła przykładowe faktury sprzedaży na dowód sprzedaży poniżej ustalonej ceny minimalnej i nie przestrzegania porozumienia w praktyce (V-BUD Walkiewicz Sp. z o.o. w Wysogotowie, ELGROM Sp. z o.o. w Olsztynie, PW MIWA Mirosław Wislocki w Gliwicach, Świętokrzyskie Centrum Farb i Lakierów Sp. z o.o. w Kielcach, PHU CAMARO Artur Błóński Jan Niedojad Sp.j. w Katowicach).

(akta postępowania antymonopolowego k. 119-134, 141-498, 511-540, 596-624, 837-847).

⁴¹ Wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 10 maja 2006 r. XVII AmA 13/05

⁴² Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 03.12.2003r. w sprawie T-208/01 Volkswagen AG p-ko Komisji (zb.orz. 2003, II-5141)

⁴³ Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 listopada 2005 r. w sprawie Dr Hans Heubach GmbH v. Commission (T-64/02),

Postanowienie dotyczące minimalnych cen odsprzedaży było zawarte we wzorze umowy handlowej stosowanym przez KREISEL od 2000 r. Równocześnie postępowanie wyjaśniające oraz postępowanie antymonopolowe pozwoliło na stwierdzenie, iż na początku 2008 r. KREISEL zaniechał stosowanej przez siebie praktyki i zaczął podpisywać z dystrybutorami aneksy skreślające kwestionowane postanowienie. Dokładne określenie daty zaniechania praktyki ograniczającej konkurencję stosowanej przez KREISEL oraz jego dystrybutorów jest niemożliwe do określenia ze względu na fakt nie opatrywania przedmiotowych aneksów datą oraz niemożność określenia przez strony dokładnego czasu zawarcia przedmiotowych aneksów. Z chwilą podpisania aneksów należy uznać, iż strony przestało wiązać postanowienie dotyczące minimalnych cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL.

W ocenie Prezesa Urzędu najprawdopodobniejsza jest wersja, zgodnie z którą w związku z wszczęciem postępowania wyjaśniającego w sprawie zbadania systemu dystrybucji chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, producent zdał sobie sprawę, iż zawierane umowy handlowe zawierają postanowienie naruszające ustawę o ochronie konkurencji i konsumentów i rozpoczął proces ich usuwania z obrotu prawnego poprzez zawieranie aneksów skreślających kwestionowane postanowienie.

Uznając, iż zaniechanie stosowanej praktyki miało miejsce na skutek wszczęcia postępowania wyjaśniającego Prezes Urzędu oparł się na następujących przesłankach:

1. w odpowiedzi na pierwsze wezwanie Prezesa Urzędu, skierowane do KREISEL w toku postępowania wyjaśniającego, o przesłanie wszelkich wzorów umów oraz aneksów zawieranych z dystrybutorami producent pismem z dnia 25 stycznia 2008 r. przesłał stosowane wzory umów oraz aneksów i **nie przesłał wówczas wzoru aneksu skreślającego § 5 ust. 8 umowy handlowej**,
2. dopiero w odpowiedzi na kolejne wezwanie do przesłania przykładowych umów zawartych z dystrybutorami według przedstawionych wzorców, KREISEL pismem z dnia 6 maja 2008 r. przesłał kopie zawartych umów wraz z aneksami skreślającymi § 5 ust. 8 i oświadczył, iż został on podpisany do „wielu” umów handlowych,
3. aneks skreślający § 5 ust. 8 **nie zawiera daty podpisania**, co jest rzeczą raczej niespotykaną przy zawieraniu umów przez profesjonalnych uczestników rynku i może świadczyć o celowym działaniu mającym na celu ukrycie faktu jego zawarcia po wszczęciu postępowania wyjaśniającego przez Prezesa Urzędu,
4. umowy handlowe z dystrybutorami zawierające § 5 ust. 8 były zawierane od 2000 r. co najmniej do maja 2007, w tym miesiącu bowiem została zawarta umowa z jednym z dystrybutorów, będącym stroną niniejszego postępowania (tabela 2), dlatego wprowadzanie aneksów w życie musiało mieć miejsce w terminie późniejszym,
5. dystrybutorzy nie znają motywów wprowadzenia przedmiotowego aneksu, bowiem sprawa ta nie była z nimi omawiana, został im przedstawiony podpisany przez KREISEL aneks, który podpisali nie przywiązując do niego wagi, ze względu na jego niestosowanie w praktyce. Jeden uczestnik postępowania (ELGROM Sp. z o.o. w Olszynie) oświadczył, iż aneks został zawarty na przełomie stycznia i lutego 2008 r. i spółka podejrzewa, iż nastąpiło to w związku z wszczęciem przez Prezesa Urzędu postępowania wyjaśniającego w sprawie.

Fakt zaniechania stosowanej praktyki polegającej na zawarciu porozumienia dotyczącego minimalnych cen odsprzedaży hurtowej produktów KREISEL został stwierdzony przez Prezesa Urzędu i nie ma decydującego w sprawie znaczenia, iż do zaniechania praktyki doszło na skutek wszczęcia przez Prezesa Urzędu postępowania wyjaśniającego, czy też w wyniku wewnętrznej analizy przeprowadzonej w Spółce, jak twierdzi pełnomocnik.

Mając na względzie powyższe i niemożność dokładnego określenia daty zawarcia aneksów skreślających kwestionowane przez Prezesa Urzędu postanowienie uznać należy, iż ich

zaniechanie praktyki miało miejsce najprawdopodobniej na przełomie stycznia i lutego 2008 r., a na pewno zakończyło się w przypadku dystrybutorów objętych postępowaniem do dnia 5 czerwca 2008 r. wtedy bowiem KREISEL przesłał do Urzędu pismo zawierające kopie umów i aneksów zawartych z 25 dystrybutorami wyróżnionymi według kryterium wielkości obrotów z KREISEL.

Zgodnie z art. 10 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jeżeli organ antymonopolowy stwierdzi naruszenie zakazu określonego w art. 6 tej ustawy, wydaje decyzję o uznaniu praktyki za ograniczającą konkurencję i nakazuje zaniechanie jej stosowania. Jednocześnie art. 11 ust. 1 przedmiotowej ustawy stanowi, że powyższej decyzji nie wydaje się w przypadku, gdy zachowanie rynkowe przedsiębiorcy przestało naruszać zakazy określone w art. 6. Organ antymonopolowy wydaje w takim przypadku decyzję o uznaniu praktyki za ograniczającą konkurencję i stwierdza zaniechanie jej stosowania.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy zachodzą przesłanki pozwalające na stwierdzenie, iż przedsiębiorcy, którym postawiono zarzut zawarcia niedozwolonego porozumienia ograniczającego konkurencję zaprzestali stosowania zarzucanej im praktyki.

W związku z powyższym należało orzec jak w pkt I sentencji.

5. Kara

5.1. KREISEL

Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie dopuścił się naruszenia zakazu określonego m.in. w art. 6 w zakresie niewylączonym na podstawie art. 7 i art. 8 ustawy o ochronie konkurencji.

Prezes Urzędu wydając decyzję o nałożeniu kary pieniężnej działa zatem w ramach uznania administracyjnego, co oczywiście nie jest równoznaczne z dowolnością. W tym zakresie kieruje się on zasadą równości i proporcjonalności. Rozważając kwestię nałożenia kary organ antymonopolowy musi wziąć pod uwagę, czy w danych okolicznościach sprawy konieczne albo celowe jest jej nałożenie, a jeżeli tak, to w jakiej wysokości kara spełni założone funkcje. Przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, o których mowa w art. 106-108 ustawy o ochronie konkurencji, Prezes Urzędu powinien wziąć pod uwagę w szczególności okres, stopień oraz okoliczność uprzedniego naruszenia przepisów ustawy (art. 111 ww. ustawy).

Ponadto w judykaturze wskazuje się, że w przypadku kar za stosowanie praktyk ograniczających konkurencję przesłankami, które należy brać pod uwagę, są: potencjal ekonomiczny przedsiębiorcy, skutki praktyki dla konkurencji lub kontrahentów, dopuszczalny poziom kary wynikający z przepisów ustawy oraz cele jakie kara ma osiągnąć.⁴⁴

Oceniając stopień zawinienia KREISEL w niniejszej sprawie Prezes Urzędu wziął pod uwagę fakt, iż prowadzi on działalność na dużą skalę oraz działa na przedmiotowym rynku od wielu lat (dysponuje zatem odpowiednim doświadczeniem).

Organ antymonopolowy wziął również pod uwagę fakt, że duże przedsiębiorstwo, działające w ramach międzynarodowej grupy kapitałowej, posiadać powinno odpowiednią wiedzę prawniczą i ekonomiczną, która umożliwi mu łatwiejsze rozpoznanie, czy jego zachowanie stanowi naruszenie prawa konkurencji, mogące powodować określone skutki na rynku.

W niniejszej sprawie postępowanie dotyczy porozumienia cenowego zawartego pomiędzy producentem a dystrybutorami jego towarów. W założeniu producent miał pełnić funkcje

⁴⁴ Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2000 r., sygn. akt I CKN 793/98

nadzorcy czuwającego nad przestrzeganiem porozumienia w praktyce. W związku z powyższym w ocenie Prezesa Urzędu porozumienie to należy zaliczyć do poważnych naruszeń prawa konkurencji. Stwierdzone niniejszą decyzją porozumienie dotyczy wspólnego ustalania cen obowiązujących na rynku. Zarówno w ustawodawstwie antymonopolowym, jak i orzecznictwie, takie porozumienia traktowane są w sposób szczególnie surowy. Przedmiotowe porozumienie zakładało ograniczenie prawa dystrybutora do wyznaczania ceny detalicznej sprzedaży poprzez ustalenie ceny minimalnej. Porozumienia polegające na ustalaniu cen sztywnych lub minimalnych cen odsprzedaży nie korzystają z wyłączenia spod zakazu porozumień ograniczających konkurencję i są traktowane jako poważne ograniczenie konkurencji.

Ważąc wysokość nałożonej kary pieniężnej Prezes Urzędu uwzględnił nie tylko charakter praktyki ograniczającej konkurencję, ale również okoliczności obciążające i łagodzące, stanowiące ocenę podmiotowej strony czynu każdego z przedsiębiorców.

Podkreślić należy, iż wymiar kary dla KREISEL uzasadnia działanie producenta, które organ antymonopolowy ocenia jako umyślne i podjęte z pełną świadomością. Nie bez znaczenia jest także potencjał ekonomiczny przedsiębiorcy oraz fakt, iż działając w ramach międzynarodowej grupy kapitałowej oraz dysponując doświadczeniem w prowadzeniu działalności gospodarczej na dużą skalę powinien on przykładać szczególną wagę do kwestii związanych z przestrzeganiem prawa konkurencji.

Należy mieć na uwadze również fakt, iż stwierdzona niniejszą decyzją praktyka ograniczająca konkurencję obejmowała całe terytorium Polski, bowiem w porozumieniu tym brali udział dystrybutorzy prowadzący działalność w różnych regionach kraju.

KREISEL był niewątpliwie inicjatorem zawarcia porozumienia na rynku hurtowej sprzedaży chemii budowlanej, ponieważ przygotował on wzorzec umowy handlowej zawierający postanowienie dotyczące cen minimalnych. Z założenie KREISEL miał także czuwać nad przestrzeganiem porozumienia w praktyce i wyrażać zgodę w przypadkach, gdyby zaistniała potrzeba sprzedaży towarów po cenach niższych niż ustalone ceny minimalne.

Jako okoliczność obciążającą Prezes Urzędu potraktował także długoletni okres obowiązywania porozumienia. Jak wykazało prowadzone postępowanie porozumienie obowiązywało strony w okresie od 2000 r. do 2008 r., czyli w bardzo długim okresie czasu.

Jako okoliczność łagodzącą Prezes Urzędu uwzględnił przede wszystkim fakt nie wprowadzenia porozumienia w życie. Producent nie kontrolował swoich dystrybutorów i nie żądał od nich dokumentów wskazujących na przestrzeganie porozumienia w praktyce. Dystrybutorzy stosowali własną politykę cenową i pomimo obowiązywania porozumienia nie zwracali się o zgodę na obniżenie cen, a producent za nieprzestrzeganie porozumienia nie nakładał na dystrybutorów żadnych sankcji. Należy w związku z powyższym ocenić, iż szkoda dla uczestników rynku została zminimalizowana.

Prezes Urzędu uwzględnił również szybką reakcję KREISEL i sporządzenie aneksów wykreślających § 5 ust. 8 zawierający porozumienie cenowe przed wszczęciem postępowania antymonopolowego w sprawie. Zgodnie z ustalonym orzecznictwem antymonopolowym, na wysokość zasądzonej kary pieniężnej ma wpływ okoliczność zaniechania przez przedsiębiorcę zarzucanej mu praktyki ograniczającej konkurencję⁴⁵.

W związku z tym, przy wazeniu wysokości kary pieniężnej w niniejszej sprawie, Prezes Urzędu uwzględnił fakt, iż KREISEL podpisał ze wszystkimi pozostałymi stronami postępowania aneks do zawartych z nimi umów dystrybucyjnych i zgodnie z § 1 tego aneksu wykreślono § 5 pkt 8 w całości. Ponadto, KREISEL nie wyciągał prawnych lub ekonomicznych konsekwencji wobec swoich dystrybutorów stosujących inne – niż wskazane przez producenta ceny odsprzedaży.

⁴⁵ Wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 16 listopada 1994 r., sygn. akt XVII Amr 31/94.

Prezes Urzędu uwzględnił także fakt, iż jest to pierwsza kara nałożona na tego przedsiębiorcę za naruszenie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz fakt, iż przedsiębiorca współpracował z Prezesem Urzędu i przyczynił się do szybkiego zakończenia postępowania.

Prezes Urzędu, ustalając wysokość kary pieniężnej w niniejszej sprawie, miał także na względzie pogląd wyrażony przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 8 listopada 2004 r., którego zdaniem przy przesadnym uwzględnieniu w uzasadnieniach decyzji Prezesa Urzędu okoliczności łagodzących nakładane na przedsiębiorców kary pieniężne mogą nie osiągnąć skutku prewencyjnego, zwłaszcza w zakresie prewencji ogólnej⁴⁶.

Uwzględniając ww. okoliczności obciążające i łagodzące Prezes Urzędu wymierzył KREISEL karę w wysokości **248 613,73 zł** (dwieście czterdzieści osiem tysięcy sześćset trzynaście złotych 73/100) mając na względzie także prewencyjny charakter kary. Kara w tej wysokości pozostaje w proporcji do siły rynkowej i rozmiarów działalności producenta, będzie zatem karą odczuwalną dla inicjatora porozumienia. Podkreślenia wymaga fakt, iż nałożona na KREISEL kara pieniężna stanowi jedynie [Załącznik Nr 1 do decyzji, zawierający informacje, co do których nastąpiło ograniczenie prawa wglądu]⁴⁷ kary maksymalnej, do której nałożenia był uprawniony Prezes Urzędu.

5.2. Pozostałe strony postępowania

Niezależnie od tego, iż postępowanie antymonopolowe nie wykazało, iż ustalone ceny odsprzedaży były przestrzegane w praktyce, Prezes Urzędu jako organ, którego zadaniem jest czuwanie nad przestrzeganiem zakazu stosowania praktyk ograniczających konkurencję, nie mógł pominąć faktu uczestnictwa dystrybutorów w zainicjowanym przez producenta porozumieniu.

Organ antymonopolowy podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na poszczególnych dystrybutorów KREISEL wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczyli oni w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa dystrybutorów w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Zgodnie z art. 83 Konstytucji RP każdy ma obowiązek przestrzegania prawa Rzeczypospolitej Polskiej. Obowiązek znajomości i przestrzegania prawa ciąży tym bardziej na profesjonalnych uczestnikach obrotu rynkowego, takich jak uczestnicy niniejszego postępowania. Podmioty profesjonalnie działające na rynku powinny być przewidzieć, że podejmowane przez nie działania mogą być uznane przez organ antymonopolowy za niezgodne z przepisami ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał, iż w związku z naruszeniem ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zasadne jest nałożenie na dystrybutorów kary pieniężnej. Okoliczność, iż podmiot nie realizuje wyników porozumienia w przedmiocie naruszającym prawo konkurencji, nie zwalnia go od odpowiedzialności z tytułu uczestnictwa w porozumieniu. Fakt, iż przedsiębiorstwo nie uczestniczyło we wszystkich obiektywnych znamionach porozumienia, albo w niektórych aspektach odgrywało rolę podrzędną, jest bowiem nieistotny w kontekście dowodów na dopuszczenie się czynów niezgodnych z prawem przez to przedsiębiorstwo.⁴⁸

⁴⁶ wyrok SOKiK z dnia 8 listopada 2004 r., sygn. akt XVII Ama 81/03.

⁴⁷ Załącznik Nr 1 jest objęty całkowitym ograniczeniem prawa wglądu z uwagi na konieczność ochrony danych finansowych przedstawionych przez uczestników przedmiotowego postępowania antymonopolowego, stanowiących tajemnicę skarbową. Ujawnienie przyjętej przez Prezesa Urzędu proporcji nałożonej kary do kary maksymalnej mógłby umożliwić ustalenie wysokości przychodów, które wykazują dokumenty objęte ograniczeniem prawa wglądu do materiału dowodowego.

⁴⁸ wyrok Trybunału Sprawiedliwości z 28.06.2005 r. w sprawie Dansk Rorindustri A/S i inni v. Komisja Wspólnot Europejskich, sygn. akt c 189/02

Prezes Urzędu wziął również pod uwagę następujące okoliczności łagodzące:

1. Inicjatorem zawarcia stwierdzonego porozumienia była spółka KREISEL, która przedstawiała dystrybutorom opracowany przez siebie wzór umowy handlowej zawierającej postanowienie dotyczące minimalnych cen odsprzedaży,
2. Dystrybutorzy stosowali w rzeczywistości zróżnicowane ceny sprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL (postanowienie § 5 ust. 8 umowy handlowej było więc zapisem „martwym”, nie stosowanym przez dystrybutorów),
3. Fakt zaniechania stosowania przedmiotowego porozumienia przed dniem wszczęcia postępowania antymonopolowego poprzez wyeliminowanie ww. postanowienia z zawartych umowach handlowych,
4. Brak wcześniejszego karania za naruszenie przepisów ustawy antymonopolowej,
5. Współdziałanie z Prezes Urzędu celem wszechstronnego wyjaśnienia sprawy.

Ustalając wysokość kar organ antymonopolowy miał na względzie to, iż kara winna być orzekana na poziomie wystarczającym do osiągnięcia zamierzonego celu. Niemniej w ocenie organu antymonopolowego kara pieniężna w wysokości nie przekraczającej 1000 PLN nie spełnia swojej funkcji represyjnej i prewencyjnej. Stąd też w przypadkach gdy wysokość kary, wyliczonej z zastosowaniem przyjętej proporcji kary do kary maksymalnej, kształtowała się na niższym poziomie, została ona podwyższona do 1000 PLN. Stosunek nałożonych kar do osiągniętych przez nich w 2007 roku przychodów oraz do wysokości kary maksymalnej obliczonej zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przedstawia Załącznik Nr 1 do niniejszej decyzji, zawierający informacje, co do których nastąpiło ograniczenie prawa wglądu. Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia i przesłanki organ antymonopolowy postanowił nałożyć na poszczególnych dystrybutorów kary pieniężne w następującej wysokości:

1. JASAM Sp. z o.o. w Olsztynie karę pieniężną w wysokości **5 158, 27 zł** (pięć tysięcy sto pięćdziesiąt osiem złotych 27/100)

Prezes Urzędu podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem tego porozumienia. Ponadto do okoliczności łagodzących zaliczono fakt, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy po raz pierwszy. Organ antymonopolowy uwzględnił również fakt, iż zawarte porozumienie nie było realizowane w praktyce, a aneks wykreślający z umowy handlowej postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży został podpisany przed wszczęciem postępowania antymonopolowego.

2. CHEMIK J.D. Krieger Sp.j. w Poznaniu karę pieniężną w wysokości **14 222,22 zł** (czternaście tysięcy dwieście dwadzieścia dwa złote 22/100),

Prezes Urzędu podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar

kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem tego porozumienia. Ponadto do okoliczności łagodzących zaliczono fakt, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy po raz pierwszy. Organ antymonopolowy uwzględnił również fakt, iż zawarte porozumienie nie było realizowane w praktyce, a aneks wykreślający z umowy handlowej postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży został podpisany przed wszczęciem postępowania antymonopolowego.

3. V-BUD Walkiewicz Sp. z o.o. w Wysogotowie karę pieniężną w wysokości 3 805,53 zł (trzy tysiące osiemset pięć złotych 53/100),

Prezes Urzędu podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem tego porozumienia. Ponadto do okoliczności łagodzących zaliczono fakt, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy po raz pierwszy. Organ antymonopolowy uwzględnił również fakt, iż zawarte porozumienie nie było realizowane w praktyce, a aneks wykreślający z umowy handlowej postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży został podpisany przed wszczęciem postępowania antymonopolowego.

4. ELGROM Sp. z o.o. w Olsztynie karę pieniężną w wysokości 3 138,32 zł (trzy tysiące sto trzydzieści osiem złotych 32/100),

Prezes Urzędu podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem tego porozumienia. Ponadto do okoliczności łagodzących zaliczono fakt, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy po raz pierwszy. Organ antymonopolowy uwzględnił również fakt, iż zawarte porozumienie nie było realizowane w praktyce, a aneks wykreślający z umowy handlowej postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży został podpisany przed wszczęciem postępowania antymonopolowego.

5. AGRO-BUD Sp. z o.o. w Ostrołęce karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (jeden tysiąc złotych),

Prezes Urzędu podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar

kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem tego porozumienia. Ponadto do okoliczności łagodzących zaliczono fakt, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy po raz pierwszy. Organ antymonopolowy uwzględnił również fakt, iż zawarte porozumienie nie było realizowane w praktyce, a aneks wykreślający z umowy handlowej postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży został podpisany przed wszczęciem postępowania antymonopolowego.

6. Świętokrzyskie Centrum Farb i Lakierów Sp. z o.o. w Kielcach karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (jeden tysiąc złotych),

Prezes Urzędu podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem tego porozumienia. Ponadto do okoliczności łagodzących zaliczono fakt, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy po raz pierwszy. Organ antymonopolowy uwzględnił również fakt, iż zawarte porozumienie nie było realizowane w praktyce, a aneks wykreślający z umowy handlowej postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży został podpisany przed wszczęciem postępowania antymonopolowego.

7. ZACISZE S.A. w Warszawie karę pieniężną w wysokości 7 616,66 (siedem tysięcy sześćset szesnaście złotych 66/100),

Prezes Urzędu podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem tego porozumienia. Ponadto do okoliczności łagodzących zaliczono fakt, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy po raz pierwszy. Organ antymonopolowy uwzględnił również fakt, iż zawarte porozumienie nie było realizowane w praktyce, a aneks wykreślający z umowy handlowej postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży został podpisany przed wszczęciem postępowania antymonopolowego.

8. WEKTRA Marek Brzozowski Sp.j. w Płocku karę pieniężną w wysokości 4 256,58 zł (cztery tysiące dwieście pięćdziesiąt sześć złotych 58/100),

Prezes Urzędu podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar

kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem tego porozumienia. Ponadto do okoliczności łagodzących zaliczono fakt, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy po raz pierwszy. Organ antymonopolowy uwzględnił również fakt, iż zawarte porozumienie nie było realizowane w praktyce, a aneks wykreślający z umowy handlowej postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży został podpisany przed wszczęciem postępowania antymonopolowego.

9. POL-BUD Zbigniew Gajda Mariusz Gajda Sp.j. w Zgierzu karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (jeden tysiąc złotych),

Prezes Urzędu podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem tego porozumienia. Ponadto do okoliczności łagodzących zaliczono fakt, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy po raz pierwszy. Organ antymonopolowy uwzględnił również fakt, iż zawarte porozumienie nie było realizowane w praktyce, a aneks wykreślający z umowy handlowej postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży został podpisany przed wszczęciem postępowania antymonopolowego.

10. Mirosław Wisłocki prowadzący działalność pod nazwą PW MIWA w Gliwicach karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (jeden tysiąc złotych),

Prezes Urzędu podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem tego porozumienia. Ponadto do okoliczności łagodzących zaliczono fakt, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy po raz pierwszy. Organ antymonopolowy uwzględnił również fakt, iż zawarte porozumienie nie było realizowane w praktyce, a aneks wykreślający z umowy handlowej postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży został podpisany przed wszczęciem postępowania antymonopolowego.

11. Firma Handlowa BOZ S.A. w Rzeszowie karę pieniężną w wysokości 6 328,15 zł (sześć tysięcy trzysta dwadzieścia osiem złotych 15/100),

Prezes Urzędu podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar

kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem tego porozumienia. Ponadto do okoliczności łagodzących zaliczono fakt, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy po raz pierwszy. Organ antymonopolowy uwzględnił również fakt, iż zawarte porozumienie nie było realizowane w praktyce, a aneks wykreślający z umowy handlowej postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży został podpisany przed wszczęciem postępowania antymonopolowego.

12. STUCCO-HANDEL Andrzej Orlecki Kazimierz Gaborek Sp.j. w Nowym Sączu karę pieniężną w wysokości **1 000 zł** (jeden tysiąc złotych),

Prezes Urzędu podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem tego porozumienia. Ponadto do okoliczności łagodzących zaliczono fakt, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy po raz pierwszy. Organ antymonopolowy uwzględnił również fakt, iż zawarte porozumienie nie było realizowane w praktyce, a aneks wykreślający z umowy handlowej postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży został podpisany przed wszczęciem postępowania antymonopolowego.

13. Rafał Czumaj prowadzący działalność pod nazwą KWARTET Firma Handlowo-Inwestycyjna w Kętrzynie karę pieniężną w wysokości **1 000 zł** (jeden tysiąc złotych),

Prezes Urzędu podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem tego porozumienia. Ponadto do okoliczności łagodzących zaliczono fakt, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy po raz pierwszy. Organ antymonopolowy uwzględnił również fakt, iż zawarte porozumienie nie było realizowane w praktyce, a aneks wykreślający z umowy handlowej postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży został podpisany przed wszczęciem postępowania antymonopolowego.

14. AB Behcicki Sp. z o.o. we Wrocławiu karę pieniężną w wysokości **6 771,44 zł** (sześć tysięcy siedemset siedemdziesiąt jeden złotych 44/100),

Prezes Urzędu podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar

kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem tego porozumienia. Ponadto do okoliczności łagodzących zaliczono fakt, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy po raz pierwszy. Organ antymonopolowy uwzględnił również fakt, iż zawarte porozumienie nie było realizowane w praktyce, a aneks wykreślający z umowy handlowej postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży został podpisany przed wszczęciem postępowania antymonopolowego.

15. Tadeusz Pruszek prowadzący działalność pod nazwą ATEST-POL w Łomży karę pieniężną w wysokości **1 000 zł** (jeden tysiąc złotych),

Prezes Urzędu podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem tego porozumienia. Ponadto do okoliczności łagodzących zaliczono fakt, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy po raz pierwszy. Organ antymonopolowy uwzględnił również fakt, iż zawarte porozumienie nie było realizowane w praktyce, a aneks wykreślający z umowy handlowej postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży został podpisany przed wszczęciem postępowania antymonopolowego.

16. Eugeniusz Gitalewicz prowadzący działalność pod nazwą JACK-BUD Firma Handlowo Usługowa w Izbicy Kujawskiej karę pieniężną w wysokości **1 000 zł** (jeden tysiąc złotych),

Prezes Urzędu podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem tego porozumienia. Ponadto do okoliczności łagodzących zaliczono fakt, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy po raz pierwszy. Organ antymonopolowy uwzględnił również fakt, iż zawarte porozumienie nie było realizowane w praktyce, a aneks wykreślający z umowy handlowej postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży został podpisany przed wszczęciem postępowania antymonopolowego.

17. AGROMA-BUD Sp. z o.o. w Szczecinie karę pieniężną w wysokości **1 000 zł** (jeden tysiąc złotych),

Prezes Urzędu podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to

praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem tego porozumienia. Ponadto do okoliczności łagodzących zaliczono fakt, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy po raz pierwszy. Organ antymonopolowy uwzględnił również fakt, iż zawarte porozumienie nie było realizowane w praktyce, a aneks wykreślający z umowy handlowej postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży został podpisany przed wszczęciem postępowania antymonopolowego.

18. KAMIR PHU Sp. z o.o. w Białymstoku karę pieniężną w wysokości 1 398,54 zł (jeden tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt osiem złotych, pięćdziesiąt cztery złote),

Prezes Urzędu podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem tego porozumienia. Ponadto do okoliczności łagodzących zaliczono fakt, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy po raz pierwszy. Organ antymonopolowy uwzględnił również fakt, iż zawarte porozumienie nie było realizowane w praktyce, a aneks wykreślający z umowy handlowej postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży został podpisany przed wszczęciem postępowania antymonopolowego.

19. GLAZUR-ŁUCZAJ Sp.j. w Bielsku Podlaskim karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (jeden tysiąc złotych),

Prezes Urzędu podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem tego porozumienia. Ponadto do okoliczności łagodzących zaliczono fakt, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy po raz pierwszy. Organ antymonopolowy uwzględnił również fakt, iż zawarte porozumienie nie było realizowane w praktyce, a aneks wykreślający z umowy handlowej postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży został podpisany przed wszczęciem postępowania antymonopolowego.

20. PHU HURTKOL Sp. z o.o. w Lublinie karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (jeden tysiąc złotych),

Prezes Urzędu podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to

praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem tego porozumienia. Ponadto do okoliczności łagodzących zaliczono fakt, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy po raz pierwszy. Organ antymonopolowy uwzględnił również fakt, iż zawarte porozumienie nie było realizowane w praktyce, a aneks wykreślający z umowy handlowej postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży został podpisany przed wszczęciem postępowania antymonopolowego.

21. BUMA P.M.S. Wielowscy Sp.j. w Sieradzu karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (jeden tysiąc złotych),

Prezes Urzędu podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem tego porozumienia. Ponadto do okoliczności łagodzących zaliczono fakt, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy po raz pierwszy. Organ antymonopolowy uwzględnił również fakt, iż zawarte porozumienie nie było realizowane w praktyce, a aneks wykreślający z umowy handlowej postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży został podpisany przed wszczęciem postępowania antymonopolowego.

22. Danuta Jankowska prowadząca działalność pod nazwą DAJANA Zakład Handlowo-Produkcyjny w Lubartowie karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (jeden tysiąc złotych),

Prezes Urzędu podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem tego porozumienia. Ponadto do okoliczności łagodzących zaliczono fakt, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy po raz pierwszy. Organ antymonopolowy uwzględnił również fakt, iż zawarte porozumienie nie było realizowane w praktyce, a aneks wykreślający z umowy handlowej postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży został podpisany przed wszczęciem postępowania antymonopolowego.

23. BETOR Składy Budowlane Sp. z o.o. w Toruniu karę pieniężną w wysokości 2 514,07 zł (dwa tysiące pięćset czternaście złotych 7/100),

Prezes Urzędu podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to

praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem tego porozumienia. Ponadto do okoliczności łagodzących zaliczono fakt, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy po raz pierwszy. Organ antymonopolowy uwzględnił również fakt, iż zawarte porozumienie nie było realizowane w praktyce, a aneks wykreślający z umowy handlowej postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży został podpisany przed wszczęciem postępowania antymonopolowego.

24. PHU CAMARO Artur Błoński Jan Niedojad Sp.j. w Katowicach karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (jeden tysiąc złotych),

Prezes Urzędu podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem tego porozumienia. Ponadto do okoliczności łagodzących zaliczono fakt, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy po raz pierwszy. Organ antymonopolowy uwzględnił również fakt, iż zawarte porozumienie nie było realizowane w praktyce, a aneks wykreślający z umowy handlowej postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży został podpisany przed wszczęciem postępowania antymonopolowego.

25. PPU MODUS Sp. z o.o. w Pruszczu Gdańskim karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (jeden tysiąc złotych).

Prezes Urzędu podejmując decyzję o nałożeniu kary pieniężnej na ww. przedsiębiorcę wziął pod uwagę fakt, iż uczestniczył on w porozumieniu ograniczającym konkurencję mającym na celu ustalenie cen odsprzedaży chemii budowlanej produkowanej przez KREISEL, która to praktyka jest uznawana za jedno z najpoważniejszych naruszeń prawa konkurencji. Na wymiar kary pieniężnej miał również wpływ relatywnie długi okres uczestnictwa przedmiotowego przedsiębiorcy w antykonkurencyjnym porozumieniu.

Przy wymierzaniu nakładanej na tego przedsiębiorcę kary pieniężnej organ antymonopolowy uwzględnił także przesłanki łagodzące mające wpływ na jej wysokość a przede wszystkim to, iż przedsiębiorca ten nie był inicjatorem tego porozumienia. Ponadto do okoliczności łagodzących zaliczono fakt, iż przedsiębiorca ten naruszył przepisy ustawy po raz pierwszy. Organ antymonopolowy uwzględnił również fakt, iż zawarte porozumienie nie było realizowane w praktyce, a aneks wykreślający z umowy handlowej postanowienie o minimalnych cenach odsprzedaży został podpisany przed wszczęciem postępowania antymonopolowego.

Reasumując, biorąc pod uwagę powyższe ustalenia i przesłanki, a także zbliżoną sytuację prawną i ekonomiczną dystrybutorów organ antymonopolowy postanowił odstąpić od nakładania kary w stosunku do przychodów i nałożyć na poszczególnych dystrybutorów kary pieniężne w jednakowej proporcji do przychodu osiągniętego w ubiegłym roku oraz, w konsekwencji, do kary maksymalnej. Wyjątkiem są ci przedsiębiorcy, dla których, przy uwzględnieniu przyjętej proporcji, kara nie przekroczyłaby wysokości 1 000 zł i którym karę

podwyższono do tej kwoty z przyczyn wskazanych powyżej. W ocenie Prezesa Urzędu kara w takiej wysokości zapewni przede wszystkim skutek prewencyjny zarówno w aspekcie ogólnym jak i indywidualnym, a w konsekwencji spowoduje zwrócenie przez przedsiębiorców większej uwagi na sprawy związane z przestrzeganiem prawa konkurencji.

W związku z powyższym Prezes Urzędu postanowił jak w sentencji.

Zgodnie z art. 105 ust. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

NBP o/o Warszawa Nr 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.

Zgodnie z art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów oraz z art. 479 (28) § 2 i 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r., Nr 43, poz. 296 ze zm.), od niniejszej decyzji służy stronie odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu, w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia decyzji.

Otrzymują:

1.	Jasam Sp. z o.o.
Al. Piłsudskiego 66
10-900 Olsztyn	2.	Chemik J.D.Krieger Sp.j.
ul. Kopanina 52
60-105 Poznań
3.	V-Bud Walkiewicz Sp. z o.o.
ul. Bukowska 8
62-081 Poznań | 4. | Elgrom Sp. z o.o.
ul. Stalowa 4
10-420 Olsztyn

pełnomocnik
r.pr. Krzysztof Kowalczyk
Kancelaria Prawnicza
Domański Zakrzewski Palinka Sp.k.
Rondo ONZ 1, XXI p.
00-124 Warszawa |
| 5. | Agro-Bud Sp. z o.o.
ul. Targowa 39A
07-410 Ostrołęka | 6. | Świętokrzyskie Centrum Farb i Lakierów
Sp. z o.o.
ul. Zagnańska 232
25-563 Kielce |
| 7. | Zacisze S.A.
ul. Krakowiaków 16
02-255 Warszawa | 8. | Wektra Marek Brzozowski Sp.j.
ul. Otołińska 25A
09-407 Płock |
| 9. | Pol Bud Zbigniew Gajda
Mariusz Gajda Sp.j.
ul. Czarna 14C
95-100 Zgierz | 10. | Mirosław Wisłocki PW Miwa
ul. Platynowa 13
44-121 Gliwice |

- pełnomocnik:
r.pr. Małgorzata Bartoszevska
Kancelaria Radcy Prawnego
ul. Dolnych Wałów 22/2
44-100 Gliwice
11. Firma Handlowa BOZ S.A.
ul. Geodetów3
35-328 Rzeszów
12. Stucco-Handel Andrzej Orlecki
Kazimierz Gaborek Sp.j.
ul. Lwowska 263
33-300 Nowy Sącz
13. Kwartet Firma Handlowo-Inwestycyjna
Rafał Czumaj
ul. Dworcowa 9
11-400 Kętrzyn
14. AB Behcicki Sp. z o.o.
ul. Opolska 182
52-014 Wrocław
- pełnomocnik:
r.pr. Mariusz Kruźlak
Kancelaria Radcy Prawnego
ul. Of. Oświęcimskich 21/28
58-105 Świdnica
15. Atest-Pol Tadeusz Pruszek
ul. Poligonowa 8
18-402 Łomża
16. Jack-Bud Firma Handlowo-Uslugowa
Eugeniusz Gitalewicz
ul. Narutowicza 27
87-865 Izbica Kujawska
17. Agroma-Bud Sp. z o.o.
ul. Letnia 12
70-813 Szczecin
18. Kamir PHU Sp. z o.o.
ul. Serwisowa 8
15-620 Białystok
19. Glazur-Luczaj Sp.j.
ul. Zamkowa 51
17-100 Bielsk Podlaski
20. PHU Hurtkol Sp. z o.o.
ul. Grenadierów 13
20-331 Lublin
21. Buma P.M.S. Wielowscy Sp.j.
ul. P.O.W. 52
98-200 Sieradz
22. Dajana Zakład Handlowo-Produkcyjny
Danuta Jankowska
ul. Trzcinięc 86
21-100 Lubartów
- pełnomocnik:
r.pr. Piotr Brzeziński
ul. Chopina 8/24
20-023 Lublin
23. Betor Składy Budowlane Sp. z o.o.
ul. Morwowa 6
87-100 Toruń
24. PHU Camaro Artur Błoński
Jan Niedojad Sp.j.
ul. Wandy 16J
40-322 Katowice

25. Modus Sp. z o.o.
ul. Rataja 3 Rusocin
83-000 Pruszcz Gdański
26. KREISEL Technika Budowlana Sp. z o.o.
ul. Szarych Szeregów 23
60-462 Poznań

pełnomocnik
adw. Marek Żółtko
Żółtko Kucznerowicz
Kancelaria Adwokatów
i Radców Prawnych s.c.
ul. Solna 3/2
61-735 Poznań